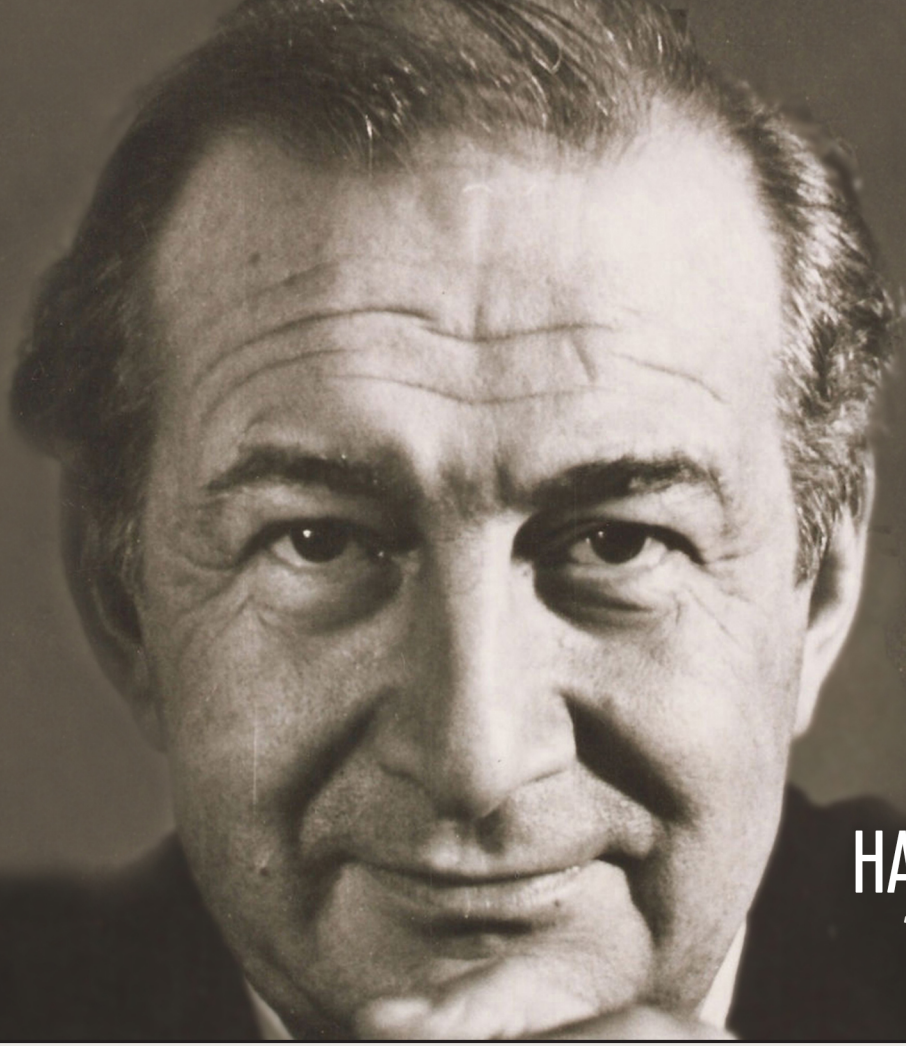

SIRAĐIŞI

Irmak Lisesi Kültür - Sanat Kulübü Yayınıdır. Sayı: 7

**HALDUN TANER
100 YAŞINDA**

HALDUN TANER'E DAİR - BİR YÜZYIL HALDUN TANER - BİR HALDUN TANER KLASİĞİ: KEŞANLI ALİ DESTANI -
KIRIK DÖKÜK - FANTASTİĞİN GERÇEĞİ - SANATI OKUMAK - YENİDEN DOĞUŞ - ADSIZ ŞİİRLER -
ALTI KELİMEDE SENİN HİKÂYEN - 2023'E MEKTUPLAR - HERKES, HERKES İÇİN - 10.10.2015 YA DA VAROLUŞ
İÇİN AĞIT - BİR KİTAP, BİR DÜŞÜNCE - HANRİ BENAZUS RÖPORTAJI - ORTAK OLMAK MI, ENGEL OLMAK MI? -
ÇİZGİ ROMAN TARİHİ - ŞAFAĞA KADAR - BEN ÖLMEME, SİZ YAŞAMAYA - AH GÜZEL İSTANBUL! -
KÜRK MANTOLU MADONNA - ŞİİRLER - BİR İNOGRAFIK OLUŞTURMA ARACI: EASEL LY - ZERO ART MOVEMENT -
THE CAT - NOTHING IS ALRIGHT - ANIMAL FARM BY GEORGE ORWELL -
ANIMAL FARM, UNIVERSALLY TIMELESS - ANIMAL FARM

SIRAĐIŞI

Ocak 2016 Sayı: 7

İmtiyaz Sahibi

Irmak Okulları Adına
Ülkü Arıoğlu
Nitelikli Eğitim Kurumları A.Ş.
Yönetim Kurulu Başkanı

Sorumlu Müdür

Metin Yoleri
Lise Müdürü

Editör

Selin Tengiz
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yazı Kurulu

Burak Savaş
Candan Deniz Alemlı
Alpin Ege Büyüklü

Dergi Tasarımı

Sedef Uluğ
Görsel Sanatlar ve Tasarım

Kapak Tasarımı

Sedef Uluğ
Görsel Sanatlar ve Tasarım

İÇİNDEKİLER

HALDUN TANER'E DAİR	2
BİR YÜZYIL HALDUN TANER - Zeynep ERDEMSEL	3
BİR HALDUN TANER KLASİĞİ: KEŞANLI ALİ DESTANI	5
KIRIK DÖKÜK - Ada ÖZTÜRK 9 B	8
FANTASTİĞİN GERÇEĞİ - İpek KÜLEKÇİ 12 B	12
SANATI OKUMAK - Selin UNUTMAZ 10 B	13
YENİDEN DOĞUŞ - Elif TELLAL HZ.	14
ADSIZ ŞİİRLER - Ceylin Deniz BAŞER 12 A	15
ALTI KELİMEDE SENİN HİKÂYESİ - 10 ve 11. Sınıf Öğrencileri	17
2023'E MEKTUPLAR - Doğanay AKAL 11 B, Umut EROL 11 B, Cenk SOYLU 11 B	18
HERKES, HERKES İÇİN - Yeşim EREN 11 A	20
10.10.2015 YA DA VAROLUŞ İÇİN AĞIT - Candan Deniz ALEMLİ 12 B	22
BİR KİTAP, BİR DÜŞÜNCE - Hazırlık Sınıfı Öğrencileri	23
HANRİ BENAZUS RÖPORTAJI - Denise KAZADO 12 B	28
ORTAK OLMAK MI, ENGEL OLMAK MI? - Büge EREL 12 A	31
ÇİZGİ ROMAN TARİHİ - Candan Deniz ALEMLİ 12 B	32
ŞAFAĞA KADAR - Umut TÜRKEK 9 A	37
ŞİİRLER - Ayşegül AĞIR HZ.	38
BEN ÖLMEME, SİZ YAŞAMAYA - Ecem Cansın HAKKO 10 A	40
AH GÜZEL İSTANBUL! - Alpin Ege BÜYÜKLÜ 11 A, Caner BOZTEPE 11 B	41
KİTAP İNCELEMESİ: KÜRT MANTOLU MADONNA - Janset HAKKO 9 A	44
ŞİİRLER - Evren PIRAVADILI	46
BİR İNOGRAFIK OLUŞTURMA ARACI: EASEL.LY - İsmail Hakkı ERGÜVEN	47
ZERO ART MOVEMENT - Elif TELLAL HZ.	52
THE CAT - Meral Aika EREN HZ.	53
NOTHING IS ALRIGHT - Ayşegül AĞIR HZ.	55
ANIMAL FARM BY GEORGE ORWELL - Aylin ERDOĞAN 10 A	56
ANIMAL FARM, UNIVERSALLY TIMELESS - Berke ÇALBAŞ 10 B	58
ANIMAL FARM - Özgür Deniz KOLDAŞ 10 A	59

HALDUN TANER'E DAİR

'Gözlerimi Kapatırım Vazifemi Yaparım', 'Keşanlı Ali Destanı' ve 'Ayışığında Şamata' gibi başyapıt eserlerin bulunduğu birçok tiyatro oyunu, öykü ve kitabın yazarlığını yapan, ölümünün üzerinden 29 yıl geçtikten sonra bile 100. doğum günü kutlanan ölümsüz bir edebiyatçı, yazar; örnek, güzel bir insan.

"Yazı yazmayı ilk kez uzun bir hastalık sürecinde, dört duvar arasında mahkûm olduğum zaman aklettim. Güzel bir avuntu olabilirdi." sözleriyle ifade eden öykücülüğün ve tiyatronun önemli isimlerinden Haldun Taner, sonraları yazarlık nedir sorusunu ise; "Bir hüsranın avuntusu. Bütün hüsrânların avuntusu." diyerek cevaplıyor.

BİR YÜZYIL HALDUN TANER

“Sabah erken kalkanlarındır.” ile söze başlıyor, büyük üstad.

Haldun Taner, Türk tiyatrosunun ve edebiyatının çok önemli yazarlarından biriydi. O; gazeteciydi, yönetmendi, tiyatro kurucusuydu, öğretim görevlisiydi. Ünü dünyaya yayılmış bir yazardı. Fransızca bilirdi, yoga bilirdi; çağdaşlığı, zarafeti, şıklığı bilirdi.

Toplumcu bir yazardı. “Bu toplum beni çok iyi yetiştirdi, benim görevim insanlara yardım etmek.” diyerek eşi Demet Taner’e her sabah saat 7.00’de de kalkıp yirmi sayfa yazarak ve hastalığında dahi aksatmayarak çalışırdı. Eserlerinde toplumun aksayan yönlerini mizahi bir çerçevede ele alır, güldürür ama çokça düşündürürdü de. Haldun Taner’in yazdığı eserler, o günlerden bu günlere değin etkisini göstermiştir ve bu etki eminim yıllar sonra da devam edecektir.

O; dün de bugün de tanışmak, konuşmak, danışmak isteyeceğiniz biriydi. Bunu yaşayan biri olarak Ferhan Şensoy, onu kaybettiğinde şöyle der;

“Haldun Taner ölmüş. Haldun Taner ölmez, olan bize olur. Başımız sıkışırsa ona danışırın güvencesi son bulur.”

Bir sanatçıyı ama daha çok bir insanı hayata sunduğu eserlerinden, sözlerinden ve onu tanıyanların hakkında söylediklerinden anlamak daha doğru belki.

“Yaşasın Demokrasii!” idi ilk sözü, öyküsü.

Ardından; “Yazar olmadan önce, insan olmayı ve insan olmadan iyi yazar olunamayacağını bana ilk öğreten, Ahmet Rasim oldu. Kendi bile farkında olmadan.” dedi.

“Haldun Taner bir asaletti. Nezaketin ve zarafetin timsali olarak ondan uygununu bulmak güçtür.” dedi Füsun Akatlı

“Haldun bey bir insan bilimciydi.” dedi iş arkadaşı Gülriz Sururi.

“Bir söyleşi adamı” dedi Selim İleri.

“Bir filozoftu bence.” dedi eşi, hayat arkadaşı Demet Taner .

“Haldun Taner, kendisi benim babamdır.” dedi öğrencisi Ferhan Şensoy.

Çevresinde onu tanıyan herkeste ve eserleri ile ulaştığı toplumda faydalı etkiler bırakmak için çabaladı. Kendi tiyatro oyunlarını yüzlerce kez izlerdi; bazen seyircilerin en arkasından, bazen kulisten açılmış bir delikten. Tespit ettiği eksikleri bu sayede düzeltir hatta bazen eserini toptan değiştirirdi. Zeki, iyi analiz yapan ve psikolojiye meraklı biriydi. Kolay kolay öfkelenmez, gençlerin hatalarını müşfikçe örterdi. Sigara içmezdi ama gece 11.00 -01.00 nöbeti tutan askerlere ikram etmek için cebinde bir paket gezdirirdi.

Anlatması ve anlaması sayfalar sürse de yetmeyecek biriydi Haldun Taner. Onun da dediği gibi belki “kendi bile farkında olmayarak” kendini betimlemişti şu sözleri ile:

“Kendi BEN’imi içimden çıkarıyorum ki içime daha çok dünya sığsın isterim. Sanatçı oluşum bu huyumu değiştirmez ancak bazen zorlar. Perhizi bozarım. Bana kalsa, becerebilsem, o bilgiğe bir gün varabilsem susacağım, hiçbir şey yazmayacağım ya da yazdığımı hiç kimse fark etmeyecek. Bilir misiniz? Eski minyatürcülerden çoğunun eserlerinin altında imzası yoktur. Eseri yapmış olmak onlara yeter. Yapan o kadar önemli değildir. Bence asıl büyük sanatçılık ve bilgelik buradadır.”

(Yalıda Sabah)

Haldun Taner, “Çok Güzelsin, Gitme Dur.” dedi. Üç ekledi ve gitti. “Önce İnsan Olmak” tı son sözleri...

Zeynep ERDEMSEL
Drama Öğretmeni

BİR HALDUN TANER KLASİĞİ: “KEŞANLI ALİ DESTANI”

Dilden dile çevrilerek dünyanın pek çok ülkesinde sahnelenmiş, oyuncusu ve seyircisiyle bütünleşmiş, Türk tiyatrosuna yıllarca öncülük etmiş bir başyapıt...

“Bizim geleneklerimizden, bizim insanımız ve konularımızdan yola çıkıp bütün bunları, öz Türkçemiz ve bize özgü bir görüş biçimi ile çağdaş dünyanın verileriyle aktarmak” tan söz ediyordu ‘tiyatro düşünürü’ Haldun Taner... Keşanlı Ali Destanı’nda büyük usta işte bu sözünü yerine getiriyor.

**“Hoş dostum diye başlayım söze,
Hoş olsun beyler kıssamız size,
Şu suret Keşanlı Ali’yi gösterir,
Destanım var işte, her yerde söylenir.”**

Haldun Taner’in “gecekondu ortamında bir kahramanlık mitosunun parodisi” dediği, modern epik tiyatronun en güzel örneklerinden biri sayılan oyunda, geleneksel gösteri sanatlarımızın birçok özelliği çağdaş bir yorumla sunuluyor. Yaratılan tipler öylesine gerçek, öylesine canlı ki hemen her toplumun sosyal ve ekonomik açıdan benzerlik gösteren kesimlerinde karşımıza çıkıveriyorlar. Bu nedenle, Sinekliadağ efsaneleri Keşanlı Ali ve Zilha ister İstanbul’ da ister Berlin’ de ister Londra, Beyrut ve Budapeşte’ de isterse Hamburg’ da, nerede olursa olsun hep aynı ilgi ve sevgiyle karşılandı.

**“Morgol gömlek giyerdi,
Gümüş köstek takardı,
Hafif şehla bakardı,
Yaktı mı kalpten yakardı.”**

Cumhuriyet Dönemi Türk tiyatrosuna yeni yönelişler, anlayışlar ve tarzlar getirmiş bir tiyatro yazarı olan Haldun Taner; Keşanlı Ali Destanı ile epik tiyatro türünde başarılı bir eser ortaya koydu. Devlet gücünün ve kanunların değil de zorbalığın hakim olduğu gecekondu insanının hayatını konu aldığı bu eserle yarattığı yerli tiplerle; onların konuşma, davranış ve hayat anlayışlarını son derece canlı bir şekilde sergileyerek ardında unutulmaz bir iz bıraktı.

Yazıldığı tarihten iki yıl sonra, 31 Mart 1964’te, Türk seyircisinin önüne çıkan Keşanlı Ali Destanı, oldukça başarılı bir temsil grafiği sergiler. Seyirciler tarafından çok beğenilen oyun, kapalı gişe olarak aylarca oynanır. Altı yedi yıl içerisinde Türkiye’de 30 defa sahnelenir.

**“Kaşa bıçak yarası,
Yüzde Halep çıbanı,
Kurşun yemiş ayağı,
Belli belirsiz aksardı.”**

İlk sahnelenişinden bu yana hemen hemen her on yılda bir (1973, 1984, 1985) sahneye yeniden konan oyun, yurt içinde binin üzerinde temsil verir. 14 piyesin Türk seyircisi tarafından geniş ilgi ile karşılanması oyunun başarısının yanında seyircinin de artık tiyatro sanatı bakımından belirli bir noktaya geldiğini gösterir.

Keşanlı Ali Destanı, yalnızca yurt içinde başarılı bir şekilde sahnelenmekle kalmaz. Batı dillerine çevrilerek yurt dışında da sahnelenir ve beğeniyle seyredilir. Değişik Avrupa ülkelerinde (İngiltere, Almanya, Çekoslovakya, Macaristan, Yugoslavya...) 342 defa sahneye konması bunu açıkça gösterir.

Diğer taraftan oyun, 1964 yılında aynı adla sinemaya uyarlanır. Haldun Taner'in senaryosunu Atıf Yılmaz'la birlikte yazdığı bu siyah beyaz filmde başrolleri, Fikret Hakan (Keşanlı Ali) ve Fatma Girik (Zilha) paylaşır. Sonrasında eser birkaç kez daha filme alınır hatta dizi film olarak televizyon kanallarında boy gösterir.

Peki, ne anlatır Keşanlı Ali Destanı?

Keşanlı Ali Destanı'nın konusu, adı verilmeyen büyük bir kentin büyük bir gecekondu semtinde, Sineklidağ' da, geçer. Oyunda; işlemediği bir suç yüzünden hapisanede yatan Keşanlı Ali'nin halkın gözünde kahraman haline gelmesi, katili olduğu iddia edilen adamı yeğeni olan Zilha'ya duyduğu aşk ve kavuşma isteği, muhtar seçildiği semtin sorunlara çözüm bulma mücadelesi bir kara mizah şeklinde anlatılır.

**"Sineklidağ burası,
Şehre tepeden bakar,
Ama şehir Irak'ta,
Masallardaki kadar."**

Taner, Keşanlı Ali Destanı'yla 'gecekondu' sorunu özelinde, toplumun yaşadığı toplumsal ekonomik - politik açmazları dile getirir. Özetle Keşanlı Ali Destanı, "ezilen"in toplumda tutunabilmek için - "ezen" konumuna geçme çabasının oluşturduğu 'ezenler - ezilenler' zincirini, genç demokrasimiz içinde yaşanan politik oyunların bu zincirin bir halkasından ötekine nasıl ulaşıp, çeşitli boyutlarda nasıl yinelendiğini gösteren ilk yerli oyun olarak unutulmazlar arasındaki yerini günden güne sağlamlaştıır.

"Bildiğiniz gibi bizim halk gösteri biçimlerimizle modern epik tiyatronun akrabalığından faydalanıp epik bir Türk halk tiyatrosu üslubuna yöneldim. Bu nedenle, kendi kişiliği ile çevrenin onda kurduğu kişilik arasında bocalayan Ali'nin iç çatışması, renkli bir gecekondu ortamına oturtulmuştur."

Haldun Taner

KIRIK DÖKÜK

Hava hâlâ biraz karanlık. Güneş nazlı sanki bugün. Hafiften görünüyor. Sanki üzgün, kapanık biraz içine. Göstermek istemiyor yüzünü. Odamdaki en büyük pencerenin yanındaki köşeye kurduğum koltukta, elimde belki yüzüncü kez okuduğum o kitap. Her okuduğumda engel olamadığım o gözyaşlarım, sanki her sayfasına özellikle basılmış bir imge artık. Bu düşüncelerle boşuşurken, telefonumun titreşimiyle kendime geldim. Her titrediğinde içim ürperiyordu. Mesajın ondan gelmediğini bile bile neden böyle hızlanıyordu ki kalbim? Hiçbir zaman anlayamadım. Keşke bozuk bir saat olsa yüreğim. Günde en azından iki kez doğruyu gösterse. Ama hep yanlış gösterirdi benim kalbim. Hep yanlış adama vurulurdu o. Kalbime asla söz geçiremeyeceğimi anladım artık. Sensiz, bilmem kaçınıcı gün. Birkaç ay sonra saymayı bıraktım ben. “Olmaz, olmadı, olmayacak.” Boş umutlarla deli gibi çarpan kalbimi yavaşlatan kelimelerdi bunlar. Ama o kadar söz dinlemez ki... Her seferinde yeniden umutlanıyor. Aynı güneş gibi, sanki bir daha hiç gece olmayacakmış gibi doğuyor. Sanki her seferinde, daha sert batıyor yerine. Şimdi yine yanımda, beni sımsıkı sarıp, bana güneş ve ayın hikayesini, güneşin aya ne kadar aşık olduğunu, ay nefes alsın diye her gece nasıl öldüğünü anlatmasını isterdim. Çok sevmezdi belki. Ama güzel severdi o. Kalbim bir kez daha sızladıktan sonra, sonunda telefonu çevirdim. Tabii ki ondan değildi. Aklından bile geçmiyorum muhtemelen artık. Silip atmıştı. Söylesene her sabah “Günaydın.” demek için arayan veya küçük bir mesaj atan adam nereye kaybolmuştu? Başka bir kızın ellerine değiyordur belki artık elleri. Başka bir kızın kokusuna alışmıştır kalbi. Buna sanırım platonik deniyor. Yani içinde sıkışıp kaldığım şu iğrenç duruma. Umarım kandırılmadım, umarım her zaman platonik değildim. Umarım bana gülümserken rol yapmıyordu. Artık mesaj atacak yüzüm bile yok ki. Eskiden yazardım; bıkmadan, usanmadan, ne hissediyorsam dökerdim ona. Şimdi o yok. İçimdekiyse orada kalmaya devam ediyor. Mesaj da Poyraz’dan idi. Tek arkadaşım. Tanıdığım en düzgün çocuk o. Ama ben gidip en aptalına vuruldum ya. Gerçekten kalbim, seni yüzüncü kez tebrik ederim. On yedi yaşında bir kızın ergenlik dönemi diye de adlandırabilirsiniz yazdıklarımı. Fakat ben daha isim koyamadım halime. Mutlu olabileceğim bir hayatım var, ama sadece o gerekli mutlu olmam için. Bana yeniden gülümsemesi gerek gülümsemem için. Eski ses kayıtlarımızı dinliyorum. Vay be! Mutluymuşum. Nefes alışında ürperiyorum. Boynuna sarılmayı özlüyorum. Onu çok özlüyorum. Fakat elimden gelen hiç bir şey yok ve işte bunun için ağlıyorum. Annem bana hep “Hayatta her istediğin olamaz.” derdi. Haklı, şımarık bir çocuktum. Olabilir sanıyordum. Ama ben hayatta bir tek onu istiyorsam, olabilir mi ki? Bazen elim kayıyor, onu arıyorum yanlışlıkla. Belki sesini duymayı istediğimden, engel olamıyorum kendime. Bu sabah ağlamayacağım. Ağlatmayacağım kendimi. Her şey geçip gidecek. Nasıl olacak bilmiyorum ne olursa olsun geçsin gitsin artık. Ben ne olursa olsun seninle olmayı seçerdim. Sense en küçük çatlakta bütün dağı yıktın anlasana. Beni de yaktın. Küllerimi bile bırakmadın ki içinde. Beni bana savurdun. Duygularımı da ellerime bıraktın. Biraz kırık, biraz dökük.

Bölüm 1

Yeni Mesaj: Poyraz Işık “Okula geliyorsun değil mi?”

“Başka seçeneğim var mı?” gönder.

Okula gitmemek gibi bir seçeneğim hiçbir zaman olmamıştı. Ben aslında tek dostu kitaplar olan, içini sadece kitaplara dökabilen bir kız değildim. On yaşıma kadar, her şeyimi anneme anlattım. Melek gibi bir kadındı annem. Hatta onu tanısanız, son cümledeki “gibi” kelimesinin gereksiz olduğunu da anlardınız. En yakın arkadaşım annemdi benim. Hayatımda, kaybetmekten korktuğum tek kişi annemdi. İşte ben onu kaybetmekten korkarken, kaybettik biz birbirimizi. O son nefesini bıraktığında, “mutluluk” kavramını kaldırmıştı hayat. Sanki her şey anlamsızdı artık. Konuşacak kimsem, gülümseyebileceğim tek bir kişi bile kalmamıştı. Beni bir gülüşüyle mutlu eden o melek kadın, artık karşıdan karşıya geçerken elimi sımsıkı tutmuyordu. Annesiz doğmadım. Fakat annesiz büyüdüm. O yokken daha hızlı olgunlaştım ben. “Acı olgunlaştırır.” derler. Bu cümlemin doğru olduğunu gösterdi bana hayat. Annemin ölümünden sonra, aşık olduğum adamdan başka kimse için ağlamadım. Kimseye öylesine içten gülümseyemedim ben. Sonra ne oldu dersiniz, onu da kaybettim. Sonra sahip olduklarımı sevmekten korktum ben. Sahip olduğum her şey, ben onu kaybetmekten korkunca uçup gidecekti. Daha fazla kaybetmemek için, acı çekmemek için bıraktım ben sevmeyi. Ama kitaplar gitmezdi. Onları ölesiye sevebilirdiniz. Her kelimesini aklınıza kazıyabilirdiniz ve onlar bırakıp gidemezdi. Siz o eskimiş sayfaları sıkı sıkı tuttuğunuz sürece, kitaplar gidemezdi, bırakamazdı ki sizi. En acısı da, kaybettiğim o adam hala hayattaydı. Annem kendi isteğiyle çekip gitmemişti ama o adam kalbimi kendi elleriyle parçalamıştı. Fakat bir babam vardı. Beni güvende hissettiren, yanımda olmayan her bir kişinin yerini tutmaya çalışan babam. Hayat elimden ne kadar şey aldıysa elimden kayıp giden şeylerin yokluğunu hissettirmemek için uğraşan babam. Annemin ölümünden sonra, ikimiz de yıkılsak da, birbirimize destek olarak geldik bugüne. “Anne!” diye sayıkladığım her gece, başımda bana masal okuyan bir babam var ve ben buna minnettarım. Hayatımda beni kırıp döken büyük olaylar oldu. Bir elimi babam, bir elimi de kitaplarım tuttu. Beni hayata tutundurdular. Kitaplarım, en yakın arkadaşlarım oldular. Hala duygularım olduğunu bana hissettiren kelimeler, bir tek onlarda yazılıydı. Benim, kitaplarım vardı yanımda. Yıllarca dokunmadığınız veya yeni aldığınız bir kitabı açtığınızda etrafa yayılan kokuyu bilir misiniz? Her sayfanın, her kelimenin kokusu. Tüm hissettikleriniz ve hissedeceklerinizin kokusu. İşte o kokuya tutundum ben.

Dolabının önünde, ne giyeceğini saatlerce düşünen kızlardan değilim. Bir kot ve V yaka tişörtlerimden birinin bir kısmını kotumun içine sokuşturarak “bir kızın gün içindeki en büyük sorununu” birkaç saniyede hallediyorum. Hayatta daha önemli sorunların olduğunu kesinlikle farkındayım. Aynı şekilde giyinip üzerime bir hırka geçirdikten sonra, sadece okuma kitaplarımı koymak için kullandığım okul çantamı sırtıma astım. Aşağı indiğimde Poyraz beni bekliyordu. Çıkmadan önce yüzüme takmayı unutmadığım o maskeyi kullanarak ona kesinlikle içten olmayan bir gülümseme fırlattım. Normalde çok nadiren gülümserdim fakat Poyraz, sabahları ona somurttuğumda “kesinlikle enerjisini alt üst ettiğimi” birkaç saat boyunca anlattığı için sırf başımı şişirmesin diye küçük, sahte bir gülümseme takınıyordum. Poyraz doğduğumdan beri karşı komşumuzdu. Kendimi bildim bileli bahçemizin, güneşin batışını muazzam bir şekilde gösteren tepesinde her gün oturup güneşin batışını izliyordu. Zorla da olsa ailelerimiz tanıştırmıştı bizi. Seneler önce Poyraz benim şımarıklıklarına katlanamaz, her

şımarıklık yaptığımda o tepeye kaçardı. Şimdiyse aramız iyi gibi. Birlikteyken fazla konuşmuyoruz. Sessizlik anlatıyor bizi birbirimize. Belki de bu yüzden seviyoruz beraber dolaşmayı. Bizi konuşmaya zorlayan kimse olmuyor etrafta. Sadece yürüyoruz. Birbirimize dertlerimizi anlatıp canımızı sıkırmıyoruz. Onun da bazı sıkıntıları olduğunu farkındayım fakat hiç sormuyorum ona. Anlatmak, anlamaktan hep daha zor gelmiştir bana. Kendime kabullendiremediğim şeyleri sesli söylemek hep imkansız gibiydi. Poyraz da ona ne olup bittiğini sormamamdan memnundu sanki. Her sabah okula onunla yürür, sessizliğin güzelliğini dinleriz. Sessizliğin hiçbir şey söylemediğini sanıyorsanız, kesinlikle yanılıyorsunuz. Bazen en büyük kelimeleri, sessizlik anlatır size. Bunca yılda, sessizliğin içinde kendi sesimi buldum ben. Kendi fısıltımı dinledim hep. Okula geldiğimizde, sınıfa doğru yürümeye başladık. Poyraz gerçekten yakışıklı bir çocuktü. Ayrıca sessiz ve gizemliydi. Arkadaş çevresi genişti fakat konuşmazdı pek. Belki de bu yüzden yakındık. O biraz “ben”di ben de biraz “o” ydum. Kızlar hep Poyraz’ın yanına gelir, şanslarını denerlerdi. Konuşmaya, ilgisini çekmeye çalışırlardı. Şu ana kadar pek başarılı olduklarını söyleyemem.

İlk dersin başlamasına on dakikadan fazla vardı. Hala uyumak veya okuldan daha çok sevdiğime kanaat getirmiş olduğum evime geri dönmek için vaktim vardı. Bu koridorlara her adım attığımda, aklıma o geldiğinden sevmiyorum belki de okulu. Üstelik aynı sınıfta olmasak da her teneffüs bizim sınıfın yakınlarında dolanıp kız tavlamaaya çalışan o adamı görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Ben ona neredeyse hiç “Seni seviyorum.” demezdim inanabilir misiniz? Belli ederdim sadece. Gözlerimizle konuşurdük biz. Gözlerimle ona sevdiğimi anlattığımı düşündüm hep. Bir kez sesli söyledim. Kaybetme korkum söyletti bana bunu. Durup dururken çekip gitmek istediğinde, başka açıklamam yoktu. “Seni seviyorum” dan başka ne söyleyebilirdiniz ki sizi bırakıp gidecek olan adama? Başka hangi cümle bir insana dokunabilir ki daha fazla? Sevmek ne zamandan beri utanılacak bir şey oldu ki? Sevmek ne zamandan beri normal değil? Ne zamandan beri birine “Seni seviyorum.” demek bu kadar zor? Neden aşk, karşılıklı olduğunda bir peri masalı da, karşılığı olmayınca bir kabus? Nasıl unutabiliriz bir insanı? Veya unutmamalı mıyız ki? Seviyorsak bıktırana kadar peşinden mi koşmalıyız, yoksa “Zorla güzellik olmaz.” deyip bırakmalı mıyız? Bu sorulardan hiç birinin cevabını bilmediğimden karışık belki de kafam. Belki de biz, sevdiğimizizin söylediği her kelimeye bu kadar anlam yüklemeseydik, yoktu ortada sevinecek bir şey. Anlamak istediğimiz yerden anladık belki de, boşuna dans ettik odamızda. Aşk insanı, nasıl da hem karşısındakinin hatalarını göremeyecek kadar kör hem de her şeyi yapabilecek kadar cesur ve deli yapıyor değil mi?

Farklı bir duyguydu sevmek. Biliyorum, hayatım hep “sevmek” lerle geçiyor. Ama size söz veriyorum, sevdiğim zaman, “sevilme” yi de anlatacağım uzun uzun.

İçeri giren öğretmen sesiyle irkildim. Bir anlığına, okula ders yapmak için geldiğimizi unutmuşum. Ben sadece odasında yaşayan depresyonik bir kız olmadığımı kendime kanıtlamak (veya kendimi buna inandırmak) için geliyorum buraya. Yoksa sevdiği adamın o güzel gülüşünün, göz göze geldiğimizde solmasını izleyip kendime acı çektirmek için her sabah bu saatte kalkıp lanet bir yere gelen bir manyak olduğumu düşünmüyorum. Buraya gelmem için daha normal bir sebebim var yani.

Bütün ders boyunca yarım kalmış uykumu tamamlamış oldum. En azından bu öğretmen, diğerleri gibi zorla dersi dinletmeye çalışmıyor bana. Hayır, yani ben oturup onun gülüşünü hayal etmek istiyorum belki, sana ne ki bundan? Dinlemeyeceğim işte. Yormasana kendini.

Dersin bittiği saniyeden itibaren sıralara gömülmüş kafalar kalktı, uykusunu almış öğrenciler ayağa kalkıp esnedi ve herkes bir çuval yığını gibi kapıya koştu. Ben ise her zamanki gibi, bana uzak kalmış, “birilerinin” artık başkalarıyla yaşadığı mutluluğa seyirci kalmamak için kafam sırama gömülü bir şekilde uyuklamaya devam ettim. Senenin başından beri tek bir ders bile dinlememiş olabilirim. Derslerde ya uyur ya da yazarım ben. Söyleyemediklerimi yazarım. Ağzımdan çok elim konuşur benim. Sanki birilerine konuşuyormuşçasına yazarım. Arkadaşlarımla değil, defterimle dertleşirim ben. “Onu” yazarım bulduğum her sayfaya. “Onunla” dolması gerekir sanki bütün sayfalar. Onu, ona çok güzel anlatırım ben. Yazdıklarımı okutma cesaretini ikinci bir kez daha bulacakmışçasına yazarım sevdiğime. Evet, bu doğru. En azından varlığımdan haberi varken, birbirimizde birer küçük parçayken bulmuştum yazdıklarımı okutma cesaretini. Kendime çok uzun zaman önce, yazdıklarımı kimseye okutmayacağıma dair söz vermeme rağmen göstermiştim ona kendi dünyamı. Ona güvenmiştim. Anneme anlatamadıklarımı yazdım ben. Artık “anne” diye seslenemediğim kadına anlattım belki de kendi kafamda. O ve sevdiğim adam okuyormuşçasına, deli gibi yazdım. Sevdiğim adam da ellerimi bıraktığından beri, hiç yollayamadığım mektuplar yazıyorum ona. Hiç yollayamayacağım mektuplar. Onu ona anlatabileceğim en güzel kelimeleri seçerek yazıyorum. Onu yazıyorum. Bir tek onu, düşünmeden yazıyorum ben. Sanki ezberlemişim gibi betimlemeleri. Sanki hep bir yerlerde yazılıymış gibi...

Merhaba Sevgilim,

Ben, o sevedemediğin... Bir yaz yağmuruydu sanki yüzün. Kışın ilk karıydı. Küçük bir çocuğun attığı ilk adım, söylediği ilk kelimeydi gülüşün. Bir yandan kalbi deli gibi çarptırır, umutlandırır ama bir yandan da “imkansızlığı” yüzüne çarpa çarpa sersemletirdi adamı. Bir yapbozun birbirine uyan tek parçalarındaydı ellerimiz. Seninkinin yanında olması gereken, seninkine kenetlenmesi gereken el, benim elimdi. Saçlarına değmesi gereken parmaklar, benimkilerdi. Öyle olmalıydı. Öyle olduğunu düşündüm ben hep. Ben senin için doğru insan gibi görünmesem de, sen, benim gülüşümü tamamlayan tek parça... Güzel bir günün ardındaki tatlı uykuydun sen. Kumsalda ayakların deli gibi yandıktan sonra, koşma koşma denize girmekten kıyıda, seninle olmak. Yokluğunda döktüğüm hüznü yaşları, varlığın dönüş-türebilirdi bir tek mutluluğa. Biz seninle bir şarkıydık sanki. Birbirini tamamlayan notalardık. Lütfen, şarkımı yarım bırakma. Bu güzel melodi, sözleri olmadan kapkaraydı, huzursuzdu yalnız başına.

Devamı bir sonraki sayıda...

Ada ÖZTÜRK 9 B

“Fantastik edebiyat, bir kaçış edebiyatı değildir. Asıl kaçış, sahte gerçeklikle yaratılır. Sanat ve bilimle uğraşılırken mutlaka öğrenilmesi gereken hayal gücünü disiplin altına almaktır.”

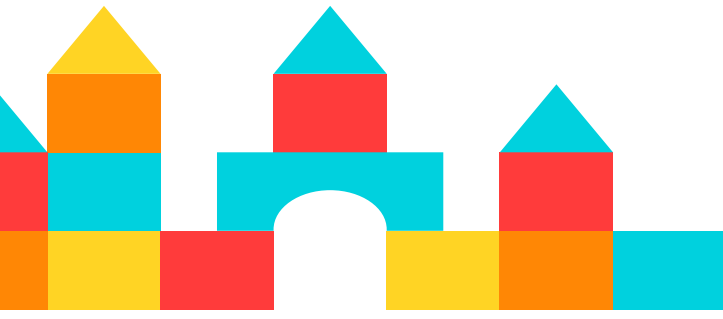
Ursula K. Le Guin

FANTASTİĞİN GERÇEĞİ

Fantastik roman da her türlü roman gibi konusunu hayattan, insandan, gerçekten alır. O romanların da karakterleri; büyücü de olsalar, ejderhalarla da savaşsalar “gerçek” insanlardır. Yaşadıkları problemler, zihinlerindeki düşünceler bizlerle aynıdır. Fantastiğin güzelliği, ilgi çekiciliği de burada başlar. Bizim bildiklerimizi, bilmediğimiz ve değiştirilmiş bir dünyaya yerleştirmesiyle.

Yetişkinlerin hatta bazen gençlerin bile fantastik edebiyatla ilgilenmeleri ayıplanır. Var olandan, “gerçek” olandan başka bir şey düşünülmesi bir suç olarak algılanır. Çünkü böyle bir durumda hayal gücü çalışmaya başlar ve kimsenin dayatılan kalıpların içine sığmayacağından korkulur. Oysa ki fantastik edebiyat bize yaşadıklarımızdan farklı ihtimallerin de var olduğunu gösterir, yaptığımız bazı şeyleri yapmaya aslında mecbur olmadığımızı anlatır ve bence daha pozitif düşünmemizi sağlar. Buna rağmen, herkesin bir örnek olmasına ve hayal gücünün kısıtlanmasına dayalı olarak yapılandırılan toplum düzeni, söz konusu durumu potansiyel bir “suç” olarak görür. Bana göre fantastik edebiyat, her yaştan okuyabileceği hatta okuması gereken bir türdür. Çünkü her insanın farklı dünyaları, farklı hayatları denemeye hakkı vardır. Özetle fantastiği, hayal kurmayı, farklı olmayı “yanlış” veya “suç” olarak adlandırmayı bıraktığımız zaman gerçek anlamda özgürleşiriz.

İpek KÜLEKÇİ 12 B

SANATI OKUMAK

İrmaklı bir öğrenci olmadan önce adını birçok kez duymama rağmen anlamını bilmediğim ve anlam veremediğim bir kavramdı 'bienal'. Fransızcadan gelen bu kelime, iki yılda bir anlamına gelmekteymiş. Başka bir deyişle, iki yılda yapılan çalışmanın sergilenmesiymiş. Bienal kavramına uzakken bu çalışmaların anlaşılması güç, yalnızca yüksek sanat bilgisine sahip kişilerin anlayabileceği bir olay olduğuna inandırmıştım kendimi. Bu nedenle gözüm korkmuş, bienallere gitmeye bile çekinmiş, bir bakıma kendimi yeterli görmemiştim. Bienalin bu denli zevkli ve ufkumu açan bir olay olduğunu zaman ilerleyip kendimi bienallerin içinde bulduğumda anlamış oldum.

Bienal kavramı her ne kadar İtalya, Fransa ve Almanya gibi batı ülkelerinde ortaya çıkmış ve hızla gelişmiş olsa da Türkiye, 80'lerin sonlarına doğru bienal kavramı ile tanışmış ve bünyesinde Türkiye'nin sanata duyduğu büyük saygı ve ilgiye yaraşır organizasyonlar düzenlemeye, eserler vermeye başlamıştır. Bu yıl on dördüncüsü düzenlenen "Uluslararası İstanbul Bienali" gerek Türkiye'den gerekse dünya çapından gelen eserlere ev sahipliği yapmıştır.

Gözlemlerime dayanarak söyleyebilirim ki bienalde asıl amaç; belirli bir düşünceyi ve o düşünceyi çağrıştıran diğer fikirleri sanatla ortaya çıkarmak, soyut kavramları somutlaştırarak sanatseverlere bu kavramı metaforlarla anlatmak. Örneğin sanatçı, bizlere 'zaman' kavramını eski ve yeniye harmanlayarak veriyor. Bakış açısını, bir düşünceyi iki farklı gözden yorumlayarak aktarıyor. Kısacası sanatçı, kendi alfabesini kullanarak yazdığı eserinin, sanatseverler tarafından okunmasını istiyor. Elbette bunun için o sanatçının dilini çözmek şart. Peki, sanatsever bu eserleri okumayı nasıl öğreniyor?

Henüz sadece Türkiye'deki bienalleri gezme fırsatı bulmuş biri olarak, fazla gözlem şansım olmamış olmasına rağmen her bienalde bu eserleri okumayı biraz daha söktüğümü fark ediyorum. Her farklı yorumda kendimi biraz daha güçlü ve sanatçının aktarmak istediği fikre yaklaşmış hissediyorum. Bu açıdan kendimi diğerlerine göre daha şanslı görmemin sebebiyse onlara nazaran bu işin biraz daha içinde bulunmam, okulumun bana sağladığı çok güzel bir olanak olan "İrmak Bienalleri"nde sanatçı ve yakın gözlemci olarak yer almam olmuştur.

Bu yıl bir yenisini düzenlediğimiz "İrmak Bienali" tamamen okul öğretmen ve öğrencilerinin tükenmeyen istek ve heveslerinin bir sonucudur. Ortaya koyduğumuz her eser, o yılın başında yine birlikte seçtiğimiz ana düşünceye göndermeler yapacak şekilde şekillenir. Bu ana düşünceye çıkan her kapı tek tek aralanarak beyin fırtınası yapılır. Sene sonundaysa bu oldukça verimli çalışmanın ve istekli ekibin ortaya koyduğu emek, sanatseverlerle buluşur. İşte bu denli profesyonel çalışan bir grubun içinde bienal kavramını ve altındaki soyut düşünceleri inceleme imkânı bulduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

Bu yıl dördüncüsünü düzenlediğimiz "İrmak Bienali"mizin konusu: "Oyun ve Oyuncaklar". Bu konuyu inceler ve aktarırken elbette yalnızca oyuncaklarla sınırlı kalmayacağız. Eskiye ve yeniye bir arada kullanacak, bir oyundan ibaret olan hayatın içinde bizlerin de birer oyuncu olduğumuzu göstermeyi amaçlıyoruz. Umuyoruz ki bu sene de geçen yıllarda olduğu gibi 'sanatı okuma' anlamında kendimizi geliştirdiğimiz bir yıl olur.

Selin UNUTMAZ 10 B

YENİDEN DOĞUŞ

Cumhuriyet, hükümet başkanının halk tarafından belli bir süre için ve belirli yetkilerle seçildiği yönetim biçimidir. Atatürk'ün bizlere armağan ettiği bu yönetim biçiminde egemenlik, sadece tek bir kişiye değil, bütün herkese aittir ve yasalar önünde herkes eşittir. Atatürk kurduğu bu yönetim şeklini yeni nesillere emanet etmiştir.

Cumhuriyet yönetimiyle yönetilen bir halk her zaman hürdür; insanlar kendi düşüncelerini kimse tarafından yargılanmayacak şekilde söyleyebilir. Atatürk Cumhuriyet'i kurduğu gibi, onu ölene kadar koruyacağını, "Cumhuriyeti kuranlar onu korumaya da muktedir olmalıdır." sözüyle anlatmıştır.

Ayrıca yüce önderimiz cumhuriyeti gençlere emanet ettiğini, "Ey yükselen yeni nesil! İstikbal sizindir, Cumhuriyet'i biz kurduk, onu yükseltecek ve sürdürecektir sizlersiniz." sözleriyle belirtmiş, Cumhuriyet'i yüceltecek olanların da yine biz gençler olduğunu söylemiştir.

Cumhuriyet'imiz, her sene 29 Ekim'de, kurulduğu ilk senede olduğu gibi coşkuyla kutlanmaktadır. Her sene Türk milleti olarak Atatürk'e duyduğumuz gurur daha da artmaktadır.

Elif TELLAL Hz.

Adsız Şiirler

1.

Küçük pıtırtilar kulağında
Ardı ardına ve hiç durmadan
Kanı kaynayan bir heyecanla
Ve çiftlikteki bir gün kadar sakın

Samanları ıslatan yağmur
Kokuları kabartan yağmur
Çimleri doyurup yeşili çıkartan
Tenimden akan fısıltı
Güzel günleri hatırlatan
Mutlu sakın geçmişleri
Biraz da olabilecekleri

2.

Gecenin dansı,
Bir sineğin uğultusunda
Çam ağacının dikenli kollarında
Sahilde boğulmuş taşların
Havaya çıkıp ayazda
Tekrar köpüklere boğulmasında
Uyuyakalmış solucanın
Yanında yatan ölü kuşun
Ve onun kemiklerinde dolaşan
Yavaşça büyüyen kurtçuğun

3.

Yanımda bir mum
Dışarıda gelip geçen
Arabaların sesleri
Hafif karlı yolları, asfaltı
Ezip giden tekerlek
Ellerim buruk kahve
Sayfalarında bir kitabın
Eski ve ince, eskimiş bir dünyanın
Islak bir söz fısıldıyor
O çoktan ölmüş şair
Ölüm, diyor, ıssız bir yol gibi
Ağaçları ölmüş çorak bir arazi
Gökyüzü kurumuş, soluk bir mavi
Yıldızlar da ay da orda
Güneş şahit, toprak suskun
Anılarla örülmüş
Sonsuz bir düşünce gibi

4.

Takvimler bitti
Günlükleri doldurdun
Birer birer yazdın boş sayfalara
Birer birer yaşadın
Ne de güzel güldün
Bazen ağladın
Ama ben günlük tutmazdım
Yaşanmadı benim günlerim
Anılar uçup gitti
Hele bazıları
Yaşanmasaydı iyiydi

5.

Yolda ayak basanlar yan yana
Milyarlarca tesadüfün çocuğu onlar
Bir araya gelmiş
Defalarca kullanılmış
Yüzlerinde milyonlarca yılın tozları
Derin çiziklerinde sırları

6.

Sabahın pembeye çalmış buruk ışıkları
Uzaktaki binaların pencerelerine vurmuş
Ve rüzgâr esse de silememiş
Kireci boyayan karışık harcı
İlk gökyüzüne değmiş güneş
En çok da denize
Çalkantısında yutulup kabuğunda kaybolmuş
O diken soğuğunda ve bulutların sınırından
Kuru dallara renk veren, donuk mavi ışıktaki
Birbirine sokulmuş iğnelerin ilki
Dipsiz göğün altında,
Aydınlandığında
Patlar koca bir torba
Pembe toz boya

7.

Gökyüzünde bir fısıltı
Usulca
Yavaşça süzülüyor
Dudakların üzgün değil bu sefer
Sanki bir şeyler oturmuş yerine
Ve gözlerinin ne zamanı ne yeri var
Öylece varlar sadece
Ve şu an bana bakıyorlar
Biraz kısık ve kahve
Serin toprak ve ölü yapraklar kadar
Bir de ince bir ısıltı saklanıp çıkıyor
Sonbahar güneşinde

Ceylin Deniz BAŞER 12 B

ALTI KELİMEDE SENİN HİKÂYEN

Efsane o ki herhangi sıradan bir gün, bir cemiyet toplantısında, Nobel ödüllü yazar Ernest Hemingway’i çekemeyen edebiyatçılardan birisi ona ne derece yetenekli olduğunu sorar, Hemingway “Senin hayal bile edemeyeceğin kadar.” diye yanıt verir. Bunun üzerine muhatabı ona, 10 kelimeyi geçmeyen, etkili bir hikâye yazıp yazamayacağını sorar. “Eğer bunu yazmayı becerebilersen ve buradaki herkesi derinden etkilersen yeteneklerin önünde saygıyla eğileceğim.” der. 10 kelimeye bile ihtiyaç duymayan Hemingway, 6 kelimelik öykü yazar. Orada bulunan herkesi etkileyen bu hikâye aşağıdaki gibidir:

“Satılık Bebek Patikleri. Hiç giyilmedi.”

Hemingway’in 6 kelimelik öyküsünden yıllar sonra Smith Magazin’in aynı şekilde okuyucularından 6 kelimelik hayat hikâyelerini istemesiyle yeni bir akım başlamış oldu.

“Senin 6 kelimelik yaşam öykün nedir?” mottosu altında Smith Magazin’in sitesinde binlerce insanın 6 kelimelik hikâyelerini yazabileceği bir platform oluşturuldu. Beğenilen hikâyeler bir kitap altında toplandı ve kitap en çok satanlar listesine girerek dünyanın bu projeyi tanımasına olanak sağladı.

Bizler de öğrencilerimizle Türk edebiyatı dersimizde 6 kelimeyle sınırladığımız hikâye çalışmalarını gerçekleştirdik.

Çevremdeki insanlar arttıkça ben eksildim. (Ece SUNGUR 11-B)

Cenneti ararken gözlerinle karşılaştım. (Cenk SOYLU 11-B)

Hayal ile hayat arasındaki fark “TL”dir. (Caner BOZKURT 11-B)

Kalbim boş dedin, baktım dolu başkasına. (Can ESKİER 11-B)

Deniz rengiydi gözleri, oysa deniz neydi ki? (Umut EROL 11-B)

İki kişilik aşkı tek bir bedende yaşıyordum. (Alara ÖZÇEVİK 11-B)

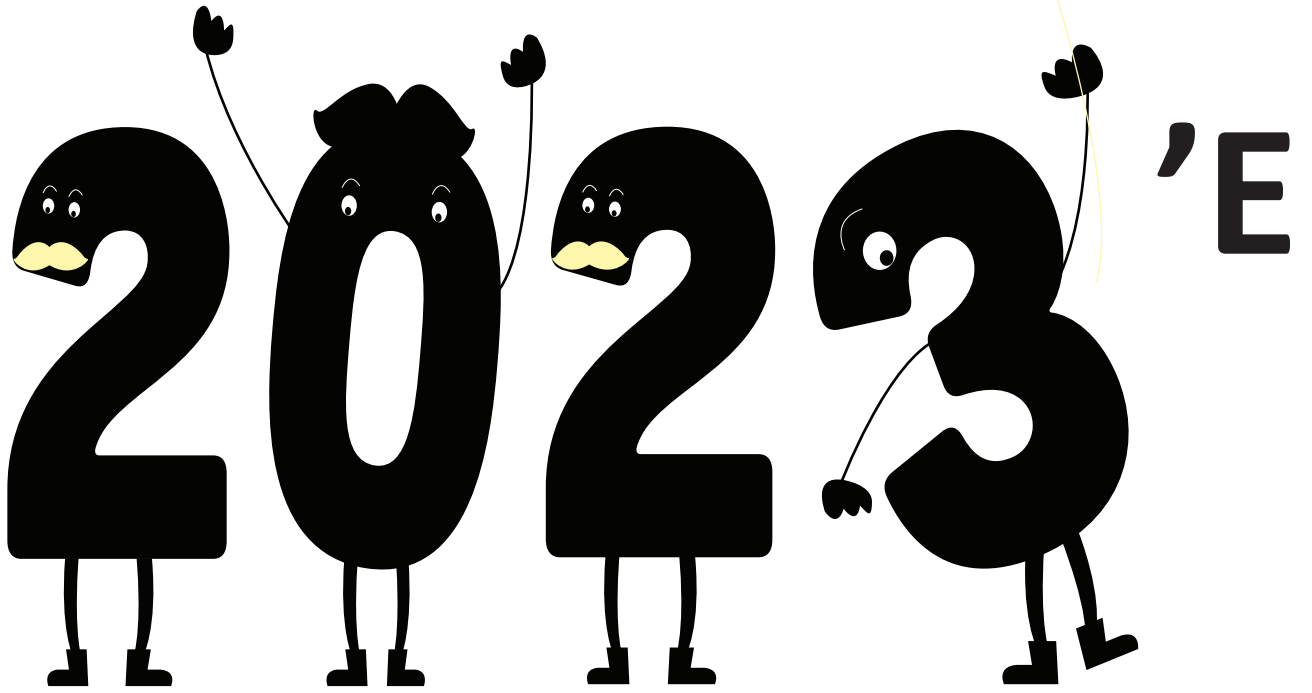
Ameliyathane kapısındaki umutsuz gözler bir daha görülmedi. (Alara ÖZÇEVİK 11-B)

Yıllar sonra vitrindeki ayakkabılar bile gitti. (Deniz İLHAN 11-B)

Ama şu kadardım öyle yaptığım zaman. (Deniz İLHAN 11-B)

Yaklaşan siren sesleri benim için çalışıyordu. (Lara ÜRKÜN 11-B)

Yaktığın köprülerin küllerinde boğuluyordum. (Lara ÜRKÜN 11-B)

MEKTUPLAR

29 Ekim 2015/ İstanbul

Değerli Türk Gençliği,

Takvim yaprakları 2023'ü gösterdiğinde neler olacak? Nelerle karşılaşacağız? Türk gençliği, sizlere hedef olarak daima 2023'ü gösterdiler. Cumhuriyetimizin yüzüncü yılında Türkiye'nin en parlak dönemi olması bekleniyor. Sizler bu gerçeğe sahip çıkabilecek misiniz? Şu anki durumdan yola çıkarak 2023 tarihini, beklenildiğinin çok altında bir "Cumhuriyet Dönemi" bekliyor olacaktır. Sizin en büyük amacınız bunu durdurmak olmalıdır. Eğer bir bütün olup, bir birlik şeklinde hareket ederseniz bu dönemimizi alt etmek isteyenlerin üstesinden gelebilirsiniz. Peki, siz bu birliği sağlayabilecek misiniz? Türkiye'ye ait olan dilimizi, edebiyatımızı, kültürümüzü, sanatımızı korumak en önemli hedefiniz olmalıdır. Ben bugünkü yaşantımızdan yola çıkarak geleceği pek parlak görmüyorum. Gerek yaşantımıza girmekte olan teknoloji gerekse yönetsel açıdan değiştirilmek istenen kültürümüz ve sanatımız, bunların birleştiği demokrasiyi koruyabilmek ve demokrasiye sahip çıkmak bu hedeflerinizi başardığınız zaman kazanacağınız en büyük ödül olacaktır. Türkiye'yi bu demokratik anlayış ile daha iyi konuma getirmek esas alınmalıdır. Sizler Türkiye'yi daha iyi bir ülke yapma çabası içine girdiğinizde demokrasiden asla ödün vermemelisiniz. Peki, sizler bu zorlu süreci yaşamaya hazır mısınız? Şimdiden sizlere söylemeliyim ki sizleri zorlu bir süreç bekliyor ve bu süreçte asla pes etmeden hareket etmelisiniz. Sizlerin göstereceği bu sabır ve inanç, sizlerin ve büyüklerinizin hedef olarak gösterdiği 2023'ü en iyi şekilde yaşamınızı sağlayacaktır. Her ne kadar şu anki yaşantımız ve geleceğe dair bakış açımız çoğunluk ve elimizdeki veriler açısından pek parlak gözükme de benim sizlere güvenim tam. Hedeflere ulaşmak için birleşin ve daima hedefinizden şaşmadan ilerleyin.

Cenk SOYLU 11 B

Değerli Gençlik,

Bizim tek umudumuz sizlersiniz. Ülkemiz kolay kazanılmadı ancak şu an, belki siz bilmiyorsunuz, yavaş yavaş elden gidiyor kutsal saydığımız vatanımız. Evet, elden gidiyor ve kimse kılını bile kıpırdatmıyor bu gidişe. Kim bilir yıl 2023 olduğunda nasıl bir Türkiye kalacak elimizde, elinizde?

Ben, işte tam da bu yüzden, yazıyorum bu mektubu size. İçinizde uyuyan asil Türk ruhunu uyandırmak istiyorum. 2023 yılında bu karanlıktan belki de sizler kurtarmış olacaksınız güzel ülkemizi. Kültür ve sanat doruk noktasında olacak, tüm dünya sizin ortaya koyduğunuz nadide eserleri örnek alacak, demokrasi adına yakışır şekilde uygulanacak, ülkemiz Avrupa Birliği'nin en saygın üyelerinden biri haline gelecek ve herkes ülkemizde yaşayabilmek için çabalayacak. Umarım...

Bütün bunlar şu an bir hayal gibi... Onları gerçeğe dönüştürmekse sizin elinizde. Cumhuriyet'in yüzüncü yılında 2023 Türkiye'si; temellerini Mustafa Kemal Atatürk'ün büyük bir inançla attığı anlayışın bir yansıması olarak dimdik durmalı. Sahip olduğunuz asalet ve güçle tüm bunları bir bir gerçekleştireceğinize yürekten inanmak istiyorum ve sizlere güveniyorum. İşiniz zor girdiğiniz yol engellerle dolu olabilir ama vazgeçmeyin. Bu ülke bizim, bu ülke sizin ve sizden sonra geleceklerin...

Sevgiyle...

Doğanay AKAL 11 B

04 Ekim 2015/ İstanbul

Gençler!

Günümüz Türkiye'si hakkında konuşulacak halde değil. Edebiyattan, kültürden, sanattan bahsetmiyorum bile. Demokrasi, özgürlük, barış, kardeşlik kavramları yok olmaya yüz tutmuş.

Ülkenin her tarafında belli belirsiz bir endişe insanların içini kavuruyor: "Daha kötü olacak mı?", "İnsanlar gözünü açacak mı?", "Dar görüşlülükten ne zaman kurtulacağız?"... Bu ülkenin aydınlanması, düşünmesi, dogmatik düşünceden sıyrılıp biraz olsun sorgulaması, bizler için; fakat en çok sizler için önemlidir.

İnanıyorum ki bizler gibi düşünen insanlar çoğaldıkça bu ülkeye "adalet" ve "barış" yeniden gelebilir. Fakat bunların olabilmesi için biliyoruz ki edebiyat ve dil büyük miktarda önemli. Halkın okuma-yazmasının olması yeterli değil; öğrenmesi, bilmesi ve bilgisini kullanması daha önemli bana kalırsa. Çünkü insanlar kitap, gazete okumadan "cahil"liklerinden kurtulamazlar, kurtulamayacaklar. Ancak biliyoruz ki bu konuda halkı bilinçlendirmek, biraz olsun teşvik etmek gerekiyor. Daha çok kitap yazılmalı, farklı düşünen yazarlar "objektif" bir şekilde "rahat ve özgürce" düşüncelerini insanlara aktarabilmeli. Farklı düşünen yargılanmamalı, ötekilestirilmemeli. Herkes ön yargısız, objektif ve geniş bakış açısıyla her düşünce hakkında bilgi sahibi olmalı. Ancak bu şekilde ülkenin yeniden kardeşçe ve barış içinde yaşayabilmesi mümkün olur.

Diliyorum ki 2023 yılında edebi, kültürel ve sanat yönünden "ileriye" yürüyebilmiş olabiliriz. Adalet yerini bulur ve "düşmanlık", "ırkçılık", "savaş" kavramları sona erer. Halk dar görüşünü, at gözlüğünü bir kenara bırakır ve bilinçlenir.

Bu yolda yalnız olmadığınızı bilin. Direnin! Cehalete ve yobazlığa yer bırakmayalım!

Sevgi ve barış sizinle olsun.

Umut EROL 11 B

HERKES, HERKES İÇİN

Her birey doğumundan itibaren başlayan bu süreçte, toplumun mevcut değer ve normlarını öğrenir. Toplumsallaşma sürecinde birey; ferdi olduğu toplum içerisinde nasıl davranacağını, aynı zamanda sahip olduğu ya da toplum tarafından verilen rollerin ve statülerin gerektirdiği davranış biçimlerini, toplumun kendinden beklentilerini öğrenir. Birey toplumu ile bütünleşir ve toplumun bir parçası olan “herkes, kendi için” yerine, “herkes, herkes için” anlayışını benimser.

Aynı coğrafyada, aynı bayrağın altında, aynı marşla ve aynı toprak parçası üzerinde çok çeşitli özellikleriyle birbirlerinden farklı insanların bir arada yaşaması için ortak değerlere sahip olması ve toplumsallaşması gerekir. Toplumsallaşma bir diğer adıyla sosyalizasyon, toplumsal düşünce ve duygu kalıplarına uyum sağlamaktır. Sosyalizasyon, Latince anlamı bağlanmak olan “sociare” sözcüğünden gelmektedir. İnsanlar, birbirleriyle ilişkilerinde sahip oldukları ortak değerleri baz alırlar; bir nevi, manevi açıdan birbirlerine bağlanırlar. Bu değerler hem millet olmanın aracıdır hem de yüreklerin aynı heyecanla atmasını sağlar. Çağdaş yönetim şekli cumhuriyet, demokrasi, insan haklarına saygı duyan bir hukuk yapısı ve tarih unsurları; ortak değerlerin ve bu değerlerin oluşturduğu milletin temsilcileridir.

Bir düşünün; insanlar birbirleriyle neden kavga ederler? Ya da başka bir deyişle, kavga etmemeleri için ne yapılmalıdır? Hep bir nedenden bahsedilir; yaşanan bir olayın veya gerçekleşen bir konuşmanın kavgayı getirdiği söylenir. Bu nedenin konuyu kapatmak için söylenen bahanelerden biri olduğunu düşünüyorum. Oysaki insanları kavga etmeye sürükleyen şey, yok olan ortak değerlerdir. Artık o kişiyle uzlaşamayacağınızı ve konuşabileceğimiz herhangi bir ortak konumuzun kalmadığını düşünürüz. Hiç tanımadığımız biriyle kavga etmek çok kolayken, uzun süredir tanıdığımız ve beraber vakit geçirdiğimiz biriyle kavga etmemiz bir o kadar zordur. Çünkü uzun süreler paylaşılan bir şeyler ve oluşmuş olan ortak değerler vardır. Bunların hepsinin yok olması çok daha zordur.

Toplum içindeki insanlar çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak, yardımlaşmak ve anlamak için birbirleriyle ilişkiler kurarlar. Bu ilişkilerin tekrarlanıp bir alışkanlık oluşturması ve sürekli bir durum olması düzenli toplum yaşamını oluşturmaktadır. Toplumu, vatani oluşturan her bireyin sahip olmak istediği çağdaş ve son derece hoşgörülü yaşama ortamı ancak yönetim sistemiyle meydana gelebilir. Egemenliğimizin bağlarını kendi elimizde tutabilmenin tek nedeni, Cumhuriyet'e sahip olmamızdır. Toplum yapımızı oluşturan değerlerin somut örnekleri bayrak ve vatan sevgisi olarak hayatımızda yer alır. Cumhuriyetimizin ilanını her ne kadar anı anına görme şansımız olmasa da toplum olarak tek yumruk olduk ve elde edilen bu çağdaş yönetimi ortak değerimiz olarak yıllarca koruduk.

Yeşim EREN 11 A

10.10.2015

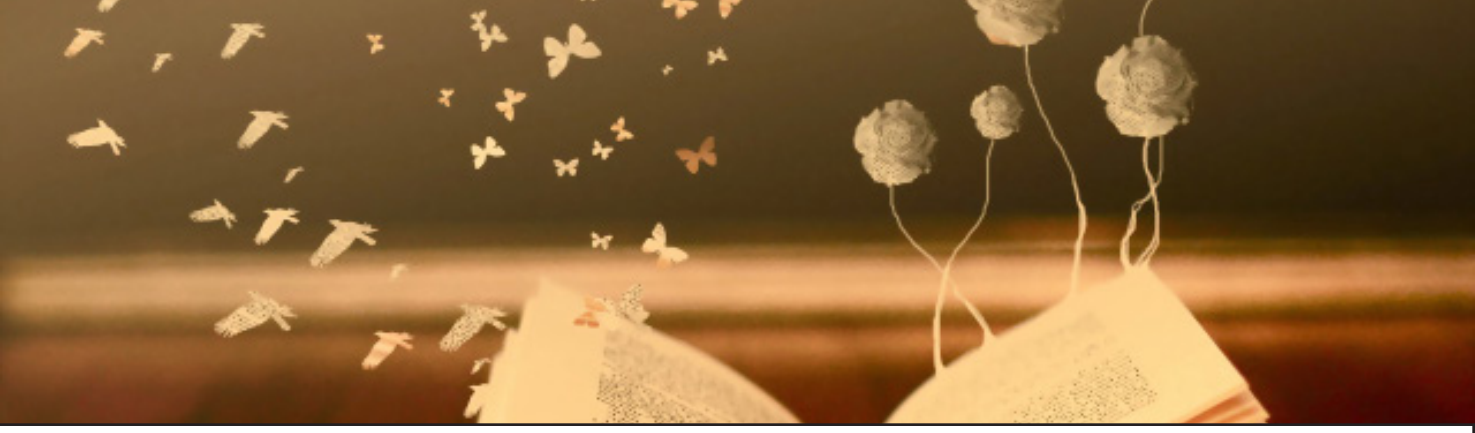
ya da

Varoluş için Ağıt

2 yıl önce sokağımızda bir bina yıkıldı,
2 gün önce yerinde bir yenisi vardı.
3 gün önce annem ölü bir kuş buldu,
3 asır önce bir ihtilal oldu,
Dünya çalkalandı (her ikisi de kanla ve cesaretle)
4 gün önce arkadaşımın doğum günüydü,
Artık reşitti, alkol alabiliyor,
Ve kime oy vereceğini söyleyebiliyordu.
4 yüzyıl sonra burayı kazdıklarında,
Anlamaya çalışacaklar, bizim anlamadıklarımızı.
5 ay önce aynı günde, aynı anda
Bir kısmımız ölmüştük, bazımız yeni doğarken.
O aynı gün benim doğum günümdü.
5 saat önce, akşam yemeğinde
Garson bana da şarap koymuştu,
Kaçımız doğum günleriyle büyüyorduk?
6 nesil önce ben, biz, sen, siz burada değildik.
Hiç kimse bugün olduğu değildi.
6 nesil sonra mezarlarımızı açtıklarında,
Tabutumuzun neye sarıldığı fark etmeyecek.
Her mezardan aynı şey çıkacak,
Hayaller, sevilenler, toz.
7 yıl sonra evlenecekmişim, bir falcı söyledi.
7 gün önce saatlerce yağmur yağdı,
Gök, durmadan ağladı.
8 saat önce, kendi kendime
Yarın yağmur yağacak dedim.
8 saat sonra eve döneceğim,
Baştan aşağı, sırlıklam.
9 ay önce yeni bir sene başlamıştı.
9 hafta önce sokaklarda dolunayı aradım,
Bulamadık.
10 saat önce "Ne oldu bugün? Bir şeyler olmuş." dedim
"Ne olmuş, kötü bir şey mi olmuş?"
Bilemedik.

10 gün önce, sınıfta
Bir arkadaşım konuştu
Gözlerim dolacak gibi ve boğazım kuru,
Karşı çıktım
"Ne var yani sen de mi onlardansın?" dedi
Değildim. Önemsizliğini anlayamadı.
"Ne fark eder ki?" dedim
Duymadı.
Ama o biliyordu ki "onlar" onlardı ve "biz"de bizdik.
Ve bu ona yetti.

35 yıl önce ben, üniversitemin kapısında öldüm.
3 yıl önce ben, evimin sokağında öldüm.
1 gün önce ben, ideallerimle beraber öldüm.
100 bin yıl önce ben, halkım için öldüm.
2 yıl önce ben, ailem için öldüm.
3 ay önce ben, başkaları da iyi olabilsin diye öldüm.
4 gün önce ben, kendim için öldüm.
Ben öldüm ve öldüm ve öldüm ve öldüm
Ve sen de ve o da ve
Hepimiz.
Yıllarca geriye gidebilirim,
Yıllarca ileriye. Fakat
Aynı insanlar, aynı toprak.
Yarı tanrılardan, devrimcilere
Bizden, geleceğe
Hepimiz aynıyız.
Kan, umut, tutku, hayal, sevgi, savaş.
Işıksız bir yol,
Benim meşalemi söndürme,
Yağmur hepsini söndürecek.
Bir 3 yol ağzı. Sanırım hepimiz ortadayız.
Daha fazla ağlamana gerek yok,
Çünkü artık hepsi geçti.
Şimdi oturalım burada,
Siz ve biz, yan yana.
Yıllar öncesini, yıllar sonrasını izleyelim.
Sonsuzluğun gafleti,
Yapmaktan vazgeçemediğimiz hataları görelim,
Ve birbirimize yardım edemeyelim.
İşte, şimdi ben
Sizi, ikinizi burada bırakıyorum
Ve gidiyorum, çünkü ben,
Ben daha ölmedim.
Ve var olmanın sorumluluğunu üstlenmeliyim.

BİR KİTAP, BİR DÜŞÜNCE

UMUT, VAZGEÇEMEDİĞİMİZ BAĞIMLILIK

Umut nedir? Bu yazımda sizlere bu sorunun cevabını vereceğim. Umut, insanoğlunun varoluşundan beri süregelen bir bağımlılıktır. Acı verici bir bağımlılık, bir elem. Çoğu kişiye benim bu fikrim saçma gelecektir. Ama gerçek öyle değil. Gerçek her zamanki gibi çok acı.

Muhtemelen hepinizin aklında bir soru işareti var. Umut etmenin güzel olduğu öğretildi henüz biz küçükken. Ama bu tamamen bir kandırmaca. Hatırlasanıza, o sınava çok çalışmıştınız ama yine de düşük not almıştınız ve bu sizi üzmüştü. Hâlbuki çok çalışmıştınız ve iyi bir not almayı umut ediyordunuz. Ama sonunda acı çektiniz.

Bir gün, onun da sizi seveceğini umut etmiştiniz değil mi? Ama o sizi değil daha güzel veya yakışıklı birine âşık olmuştu ve siz bütün gece içiniz sökölürcesine ağlamıştınız. Umut ettiniz ve sonunda acı çektiniz.

Umut etmek kötüdür. Ufak bir umut, ileride dev bir hayale bağlı bir umuda dönüşür. Hayaliniz gerçekleşmeyince acı çekersiniz. Umut etmeyi bir bağımlılığa benzetmiştim. Öyle, çünkü tek bir denemeye kanınıza işliyor ve siz daha fazlasını istemeye başlıyorsunuz.

Feride ÇİÇEKÇİOĞLU'nun "Uçurtmayı Vurmasınlar" adlı kitabının baş karakteri Barış, İnci'nin dönmelerini umut ediyor ama İnci gelmiyor. Sonuç olarak Barış üzülüyor, acı çekiyor. Sadece şunu unutmayın: Evet, belki bu umut denen illet olmadan yaşayamaz insan ama onu hayatımızın merkezi de yapmamalıyız. Kim çürük bir tahtayı evinin direği yapar ki? Siz de yapmayın, umut ederseniz er ya da geç o çürük direk devrilir ve her şey başınıza yıkılır. Bunun olmasını istemeyiz değil mi?

Ayşegül AĞIR HZ.

ÖZGÜRLÜK VE ÇOCUK HAKLARI

Özgürlük, her insanın doğuştan sahip olduğu haklardan biridir. Özgürlüğün kendi içinde çeşitleri vardır: Kişisel özgürlük, düşünme özgürlüğü gibi. Sözcüğün terim anlamı ise “bağımsız olarak kendi düşüncemizle hareket edebilmemiz”dir. Çocuk hakları ise çocuğun din, dil, ırk gözetmeksizin sahip olduğu haklardır. Çocuk haklarıyla ilgili ülkemizde kanunlar olsa da uygulamada bu kanunlar olumlu şekilde etkin değildir.

Çocuk hakları ile özgürlük birbirleriyle benzer konular diyebiliriz. Çocuk haklarında özgürlüğün içeriğiyle çok benzer kavramlar bulunmaktadır. Ülkemizde bu iki kavram da yasal olarak bulunmaktadır fakat uygulamada kanunlarda olduğu kadar etkin değildir. Örneğin çocuk haklarına göre küçük çocukların çalışmayıp eğitim görmeleri gereklidir. Peki, sokakta mendil satan, su satan çocuklarda okumak istemez mi? Onlar da eğitim haklarını kullanmak isterler fakat belli kişiler tarafından özgürlükleri kısıtlanır.

Feride Çiçekçioğlu’nun “Uçurtmayı Vurmasınlar” adlı romanında da özgürlüğün kısıtlanmasıyla ilgili durumlar mevcuttur. Hapishanedeki kadınların okuduğu kitabın yırtılması, uçurtmayı izlemelerine izin verilmemesi hatta hapishaneye girmeleri bile kendilerini ifade etme özgürlüklerini kısıtlanmasıdır.

Romandaki Barış, hapishaneye girmemeli ve orada suçlular ile aynı muameleyi görmemeliydi diye düşünüyorum. Barış’a bakacak kimse yok ise çocuk yetiştirme kurumlarından birine gitmesi çocuk için daha yararlı olurdu. Orada kendi hakkını savunamayan bir çocuk ve özgürlükleri elinden alınmış birçok kadın vardır.

Sonuç olarak çocuk yetiştirilirken yetişkinler sorumluluklarını bilmelidir. Çocukları daha çok eğitime yöneltilmelidir. Çocuklar bizim geleceğimizdir. Onlara daha çok sahip çıkmalıyız.

Cansu DİKME HZ.

ESKİCİ

Refik Halit KARAY'ın "Eskici" isimli öyküsü beş yaşında bir çocuk olan Hasan'ın babasından sonra annesini de kaybetmesinin ardından Arabistan'da yaşayan halasının yanına gönderilmesi ile başından geçenleri anlatmaktadır. Hikaye Osmanlı döneminde geçmektedir.

Bu bir olay öyküsüdür ve olaylar zinciri, kişi, zaman ve yer ögeleri birbirine bağlıdır. Hikaye tanrısal bakış açısı ile yazılmıştır. Hikayedeki serim bölümü Hasan'ın vapura bindirilip Arabistan'a gönderilmesiyle, düğüm bölümü ise Hasan'ın Arabistan'a varması ile başlamaktadır. Çözüm bölümü ise eskicinin evden ayrılmasıdır. Hikayedeki ana sorun ise Hasan'ın konuşmayı reddetmesidir. Hasan annesini ve babasını kaybetmesinin yarattığı ağır travma ve bir anda değişen yaşam koşulları ve çevre faktörleri nedeniyle konuşmayı reddetmektedir.

Hikayedeki engeller; Hasan'ın yaşadığı ortamın bir anda değişmesi, yaşadığı yerdeki ekosistemin ve ortamdaki sosyal yaşamın farklılaşması olarak sıralanabilir. Kısacası hikayedeki engeller, yaşanan ani değişimlerdir. Hikâyenin doruk noktası ise eve gelen Türk eskiciyle Hasan'ın karşılıklı ağlamasıdır.

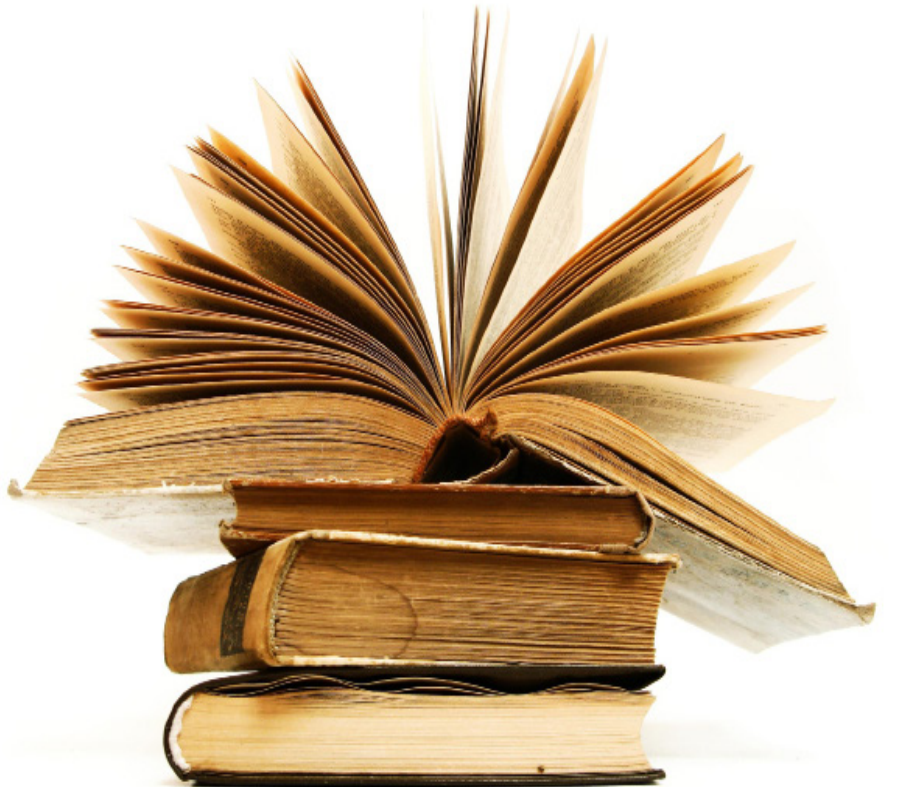
Bu öyküden çıkarılacak olan mesaj; kim olursak olalım, doğdumuz, büyüdüğümüz, iyi veya kötü hayatımızı geçirdiğimiz vatanımızdan uzak kalmanın bizi içten içe eritip çürüteceğidir. Son olarak yazımı bir gurbet şiiriyle bitirmek istiyorum.

GURBET

Gurbet o kadar acı
Gurbet ki ne varsa içimde
Hepsi bana yabancı,
Hepsi başka biçimde.
Eriyorum gitgide;
Elveda her ümide.
Gurbet benliğimi de
Bitirmiş bir içimde.
Ne arzum, ne emelim.
Yaralanmış bir elim
Ben gurbette değilim,
Gurbet benim içimde.

Kemâlettin KAMU

Ayşegül AĞIR HZ.

NOEL HEDİYESİ

O' Henry'nin yazdığı "Noel Hediyesi" öyküsü üçüncü, tekil şahıs ağzından anlatılan bir durum öyküsüdür. Öykünün giriş bölümünde Della'nın kocasına Noel hediyesi alabilmek için çok güzel olan saçlarını kestirip satması; gelişme bölümünde ise Della'nın, Jim'in çok kıymetli saati için bir platin zincir alması anlatılıyor. Öykünün sonuç bölümünde Jim eve geliyor. Birbirlerine hediyelerini veriyorlar ama hediyeler ne yazık ki kullanabilecekleri şeyler değil. Çünkü Jim saatini satmış ve Della'ya çok güzel saç tarakları almış. Oysa artık ortada ne saç ne de saat var.

Hikâyedeki ana sorun maddi imkânsızlık çünkü kahramanların karşısına sürekli maddi engeller çıkıyor. Karakterler sevdiklerini mutlu etmek adına, onların da sevdiği şeylerinden vazgeçerek içlerinde bunun çatışmalarını yaşıyorlar olabilirler. Tüm bunların arasında Jim ve Della'nın sevgiye önem veren, duygusal ve fedakar kişilikleri dikkat çekiyor.

Unutmayın!

Sevgi, fedakârlık demektir...

Aydın Anıl KUŞÇUOĞLU HZ.

MANTARLAR KENTTE

“Mantarlar Kentte” adlı öykünün yazarı Italo Calvino’dur. Öykü, iki adamın şehrin ortasında çıkan mantarları ilk önce almaya çalışmaları üzerine kurulmuştur.

Rüzgâr aracılığıyla mantar tohumları Marcovaldo’nun yaşadığı kentin topraklarında büyür. Bunu herkesten önce fark eden Marcovaldo, çoktan mantarlara göz koymuştur. Akşam eve gidince de ailesine, “Haftaya mantar ziyafeti var, söz!” demiştir.

Birkaç gün sonra Marcovaldo, mantarların büyüyüp büyümediklerini kontrole giderken bir çöpçüyü ona ve mantarlara bakarken bulur. Çöpçünün ismi de Amadigi’dir. O gece yağmur yağar. Marcovaldo yağmurun yağmasını ister çünkü eğer yağmur yağarsa mantarlar çabuk büyüyeceklerdir.

Ertesi gün Marcovaldo çocuklarıyla beraber mantarları toplamaya gider. Toplarlarken yanı başlarında Amadigi’yi gördüler. Amadigi onlara “Siz de mi topluyorsunuz? Gidip bizimkilere de haber vereyim.” der. Marcovaldo buna çok sinirlenir ve yakındaki durakta bekleyenlere “Gelin, herkese yetecek kadar mantar var.” diye seslenir. Herkes mantarını alıp evlerine gider. Çok geçmeden, hatta aynı gece, hepsine yapılan mide yıkamasının ardından aynı hastanede karşılaştılar. Genelde herkes az miktarda mantar yediği için mide zehirlenmesi geçiren insanların durumu ağır değildir.

Hikâye kıskançlık üzerine durulmuştur. Marcovaldo sırf diğeri fazla mantar alamasın diye diğeri kişileri de mantar toplamaları için çağırmıştır. Ama en sonunda bunların hiçbir etkisi veya faydası olamamış, tam tersine zararları olmuştur. Kıskançlıktan dolayı bu tür şeyler yapmamalıyız.

Damla TURAN HZ.

HANRİ BENAZUS RÖPORTAJI

“10 Kasım Atatürk’ü Anma” etkinlikleri kapsamında okulumuzda, beş bine yakın fotoğrafla Türkiye’nin en büyük Atatürk Fotoğrafları koleksiyonuna sahip olan ve çoğunluğu Atatürk hakkındaki kitaplarıyla tanınan Hanry Benazus’u ağırladık. Bir hafta boyunca Irmaklı öğrencilere kitaplarını imzalayan ve onlarla değerli anılarını paylaşan yazar Hanri Benazus’u bulmuşken de öğrencilerimizden Denise KAZADO kendisiyle keyifli bir sohbet gerçekleştirdi.

1. İlk olarak insanlar sizi kitaplarınız, fotoğraf koleksiyonunuz, iş hayatınız ve Altay Spor Kulübü’ndeki başkanlığınızla tanıdığı kadar “Atatürk’ün lelebile-rini yiyen çocuk” olarak da tanıyor. Peki, siz kendinizi tanıtırken hangisinin ön planda olmasını tercih edersiniz?

Ben hepsinin bir hamuruyum. Bunlar, beni oluşturan temel şeyler. Yani hepsinin bir araya gelmiş hamuru olmakla birlikte bende her şeye rağmen Atatürk ağır basar.

2. İspanya kökenli biri olarak “Ben Türküm.” derken gurur duyuyorsunuz. Bugün Türkiye’de yaşayan azınlıkların bu tutumu sergilediklerini düşünüyor musunuz? Sergilemiyorlarsa bunun nedeni ne olabilir?

İspanya’dan gelme biriyim ama İspanya kökenli olup olmadığımı bilmiyorum, bilmek de istemiyorum aslına bakarsanız. Şimdi mesele şu; azınlık olmanın getirdiği bir dezavantajla azınlıklar kendini dışlanmış kabul ettiğinden içine kapanıyor, içine kapandığı için de bir türlü topluma entegre olamıyor. Bizlerse baştan beri entegre olarak yaşadık yani toplumla devamlı bir aradaydık. Bu sebeple azınlık tarafımızı hissetmiyoruz. Sağ olsun kimse de bize bunu hissettirmiyor. Gerçi zaman zaman ufak tefek bazı şeyler olmuyor değil ama bu her memlekette olur, buraya mahsus değil. Özetle demek istediğim şu: Kendini toplumdan izole edersen azınlık duygusunu daha fazla hissedersin.

3. “O gün, çocuklukla ilgili bir şey bu, duyduklarımdan hareketle ben bir dev görmeye, gittim. Çocuk kafamda düşmanı denize döktü, vatani kurtardı, Cumhuriyeti ilan etti ya, o bir devdi. İlk gördüğümde hayal kırıklığına uğradım çünkü herkesin boyunda normal bir insandı. Bunun yanında bir özelliği vardı. O kalabalığın içinde yalnız onu görüyordunuz. O gün, yanından ayrıldıktan sonra gerçek devliğin ne olduğunu anladım.” demişsiniz. Atatürk’ü ilk gördüğünüzde ne düşündünüz ve fikriniz nasıl değişti?

O dönem okulda Atatürk konuşuluyor, evde Atatürk konuşuluyor ve onu göreceğin zaman karşında neredeyse 2-3 metre boyunda 200 kilo ağırlığında bir insan bekliyorsun çocuk aklıyla. Mâlum düşmanı denize döken bir kahraman o. Sonra bir bakıyorsun ki herkes gibi bir insan var karşında. Ancak her zaman vurguluyorum ve vurgulamaya da devam edeceğim; o kalabalığın içinde sadece onu görüyorsun yani bir enerji küpü şeklinde kendisi. İşte o andan sonra gerçek devliğin ne olduğunu anlıyorsun.

4. Atatürk o günün şartlarında bu kadar inkılâbı ve devrimi gerçekleştirebildiğine göre bir diktatör müydü?

30 Ağustos 1925’te Atatürk, “Şapka Devrimi” dediğimiz devrimi yapmak için İnebolu’ya gitti. Orada kendisini şapka ile gören herkes de ona bakarak feslerini atıp kasketlerini, şapkalarını giyindi ve o günün bütün Türkiye’si yavaş yavaş attı feslerini. Bunun kanun-uysa daha sonra yani 30 Kasım 1925’te çıktı. Eğer Atatürk diktatörse şapka kanununu o gün çıkartır “Artık şapka giyineceksiniz.” derdi. Diktatör odur benim bildiğime göre. Ama o, evvela topluma şapkayı benimsetmeyi seçti. Önce herkes bu yeniliği kabullendi ondan sonra kanunu çıkarttı. Bu sebeple ben, onu diktatör olarak görmüyorum. Çünkü diktatör dediğin beklemezdi tüm bunları. Ancak toplumda şöyle bir sıkıntı vardı: İnsanlar yedi yüz küsur yıllık bir Osmanlı kültüründen geliyorlardı. Bildiğiniz gibi Osmanlı geleneğinde bir padişah vardı. Bu düzende padişah emrettiğinde kul düşünmez, emredileni yapardı. Ağzından çıkan her şey kanundu. Böyle bir alışkanlık içinde olan toplumu düşünmeye, düşünerek doğruyu bulmaya sevk etmek için Atatürk’ün mutlaka bu yolu tutması lazımdı. Çünkü dünyanın her yerinde devrimler aşağıdan gelen taleple olur. Halk ayaklanır, ister ve yukarıdaki verir. Türkiye’de ise buna zaman yoktu. İki sebepten dolayı yoktu: Birincisi toplum hazır değildi, ikincisi kültür seviyemiz bunu talep edecek noktada değildi. Dolayısıyla bunu yukarıdan gelen baskıyla yapmak zorundaydık ve yapıldı. Bunu yaparken gayet tabii kızan, üzülen, laf eden oldu ama bunları normal karşılamak gerekir.

5. Düşünceleriniz ve fikirlerinizle tanınmak nasıl bir duygu?

Benim önem verdiğim şey, tanınmaktan çok benimsenmektir. Ben bunu gördükçe rahat ediyorum. Gerek çocukların Atatürk’ü tanıyıp anlaması gerekse var olan felsefe, kişisel gelişim kitaplarımdaki düşüncelerimin benimsenmesi çok daha güzel benim için.

6. “Önce İnsan Olmak” adlı kitabınızdan anlaşıldığı kadarıyla, siz insan olma yolunda kendi kitabınızı bile kat be kat aşarak bunu içselleştirmişsiniz. Peki, bu gün etrafınıza baktığınızda gençler bu insanlık yolculuğunun neresinde?

Tepki vermek insan olmanın en büyük vasıflarından biri. Öbür türlü düşünmeyen kişinin insan olma adına bir yol alabileceğini asla düşünmüyorum ben. Mutlaka bir fikri yorumlamalı, fikre çevirmeliyiz. Zorlamalarla ya da etrafı kırıp dökerek değil düşüncelerimizi ifade ederek karşı tarafa bir şeyleri anlatmalıyız. Bir de gençliğin bir noktada hata yapmasını istemem: Doğruların peşine çok takılmasınlar. Biz zamanında yaptık bu hatayı, doğrularımızın peşinde çok takıldık. Doğrular kişiye göre değişir. Bu sebeple doğruların değil gerçeklerin peşinden koşmalısınız. Gerçek değişmez ama doğrular her zaman değişir. Hatta doğru; bugün doğru, yarın yok ya bu böyle değildi diyebileceğimiz bir şeydir.

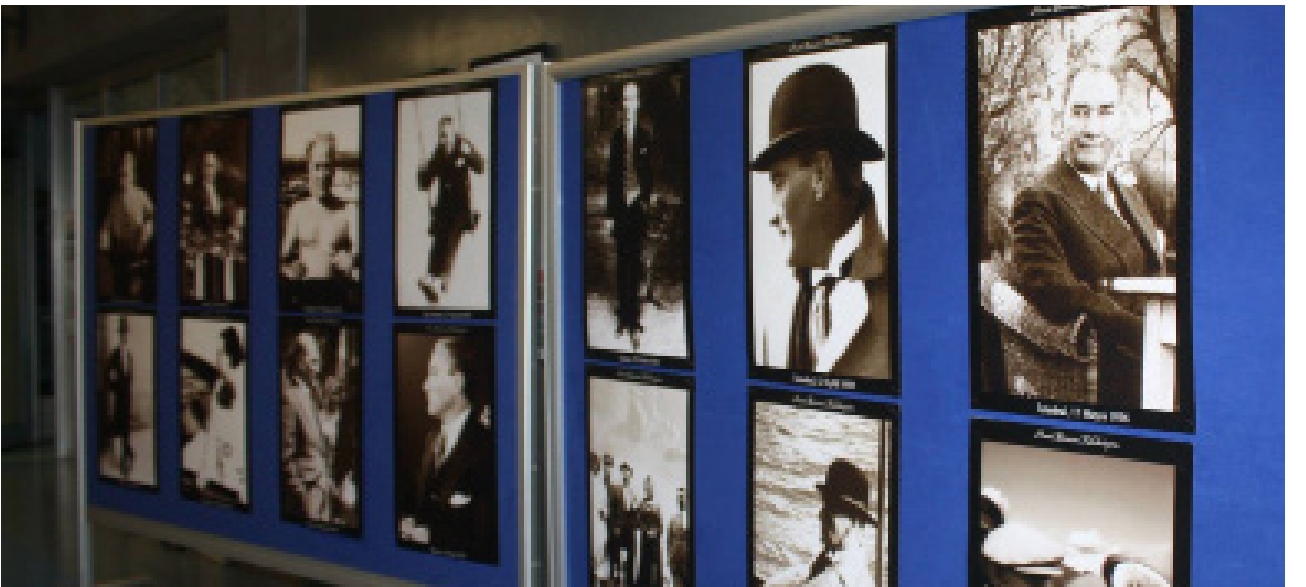
7. Bazı kitapların satıştan kalktığını görüyoruz. Bunların çoğunluğu da insanı insan yapan değerleri irdeleyen özelliklerde dostluk, mutluluk ve vicdan üzerine yazılmış kitaplar. Bu kitapların tekrar raflardaki yerini alması yönünde bir girişiminiz var mı?

Bu aslında yayıncıların olayı, benim olayım değil. Bir süreden sonra talep azalır diye basmıyorlar bu kitapları. Onların yerine yeni yazdığım kitabı koymayı tercih ediyorlar. Mesela bir Mevlana kitabım var. O kitap 18 baskı yaptı ve 4 farklı dile çevrildi ama şu anda o kitaptan tek bir tane bile yok, bitti. Toplum zaman içerisinde doyuyor, yayıncı da yeni kitaba geçiyor.

8. Yeni bir kitap çıkarmayı düşünüyor musunuz?

Şu anda büyük bir çalışma içerisindeyim. Yeni çalışmam, “Jön Türkler’den Cumhuriyet’e” adında, tahminen 4- 5 ciltlik bir araştırma kitabı olacak. Araştırma yaparken bir kez daha fark ettim ki bilmediğimiz çok şey varmış. Tarih yazmanın faydası da bu esasen. Araştıran bilmediğin şeyleri öğreniyorsun sonra da onları okurunla paylaşıyorsun.

Denise KAZADO 12 B

“Ellerini yıkamak iyidir ama kanın akmasını önlemek daha iyi olacaktır.”

(Victor Hugo)

ORTAK OLMAK MI, ENGEL OLMAK MI?

Dünya üzerinde var olmuş her şeyin nasıl birbirinden farklı değerleri varsa yapılan iyiliklerin ve verilen kararların da bir ölçüsü, sonuçları doğrultusunda sahip oldukları ve niteliklerini birbirinden ayıran değerleri vardır.

Bir suça ortak olmamak iyidir, tercih edilendir tabii ki. Kötü sonuçlar doğuracak bir şeye el sürmemek, kişiyi suçlu duruma düşmekten kurtarır belki ama kişinin vicdanını da aynı oranda rahatlatabilir mi ya da huzurlu olmasını sağlayabilir mi acaba? Elinde çok daha fazlasını yapabilecek imkanlar varken kılını kıpırdatmamak, görmezden gelmek, yok saymak, sınırları zorlamamak insanı rahatsız etmez mi içten içe?

Bana kalırsa sadece böyle hissedebilme durumu bile, bireyin kendisini kötü hissetmesi ve tarafsız kalmak yerine durdurmayı seçmesi için yeterlidir. Bu durumu somutlaştıracak olursak kimi zaman riskli sayılabilecek bir karara şöyle bir örnek verebiliriz: Varsayalım ki bir köprü üzerindesiniz ve elinizde tüm demirleri bükebilecek bir güç var. Yukarıdan baktığınızda iki yaşlı insanın tren rayları üzerinde yürüdüğünü ve trenin de onlara doğru süratle yaklaştığını görüyorsunuz. Hiç görmemiş gibi yapıp ölümlerine neden olan ben değilim mi dersiniz? Yoksa onların hayatlarını kurtarmayı mı seçersiniz? Vicdanınıza kulak verin! Bireyden bireye değişebilecek bu kararın en somut örneği de bu soruyla yanıt buluyor sanırım.

Büge EREL 12 A

ÇİZGİ ROMAN TARİHİ

Çizgi Roman Nedir?

* Çizgi Roman, birbirinden farklı iki temel unsurun (metinle resmin) kaynaşmasıyla oluşan bir anlatım biçimi, bir kurgu sanatıdır.

* Çizgi romanın ilk örneği olarak genellikle Richard Fenton Outcalt'ın 1886'da yayınlamaya başladığı "The Yellow Kid (Sarı Çocuk)" gazete bandı gösterilir.

* William Hogarth çizgi romanların ilk örneklerini, bir hikayeyi anlatan ve arka arkaya piyasaya sürdüğü resim serileriyle verir.

* İlk çizgi romanlar genelde vatansever duygular taşıyan ve savaş propagandası yapan ürünlerdir.

* Bir sene sonra DC ve Marvel gibi başlıca çizgi roman şirketlerinin dışında artık film ve kitapların da çizgi romanları piyasada yer bulmaya başlar.

TÜRKİYE'DE ÇİZGİ ROMAN

- * İlk yayımlanan Amerikan çizgi romanları, Lee Falk'ın Mandrake ve Kızılmaske'si (orijinal adıyla Phantom) ile Flash Gordon'dur.
- * 1930'larda Türkiye'de çizgi romanda büyük bir gelişme gerçekleşir. Yabancı yayınlar Türkçe'ye çevrilmeye ve uyarlanmaya başlanır, fakat 1940'larda savaşın etkisiyle duraklamaya girilir. Savaştan sonra ise, 1950 ve 60'larda tam bir çizgi roman çılgınlığı yaşanır.
- * Teksas - Tommiks, Zagor gibi yetişkin çizgi roman dergileri her gencin elindedir.
- * Diğer taraftan Hürriyet gazetesinde dönemin ünlü çizerleri Ratip Tahir, Sururi ve Şevki çalışmaya başlamış aynı zamanda; Fatoş (Blondie), Güngörmüşler (Bringing Up Father) ve Dedektif Nik (Rip Kirby) gibi 1950'li yılların ünlü Amerikan çizgi bantları da yine burada yayımlanmıştır.

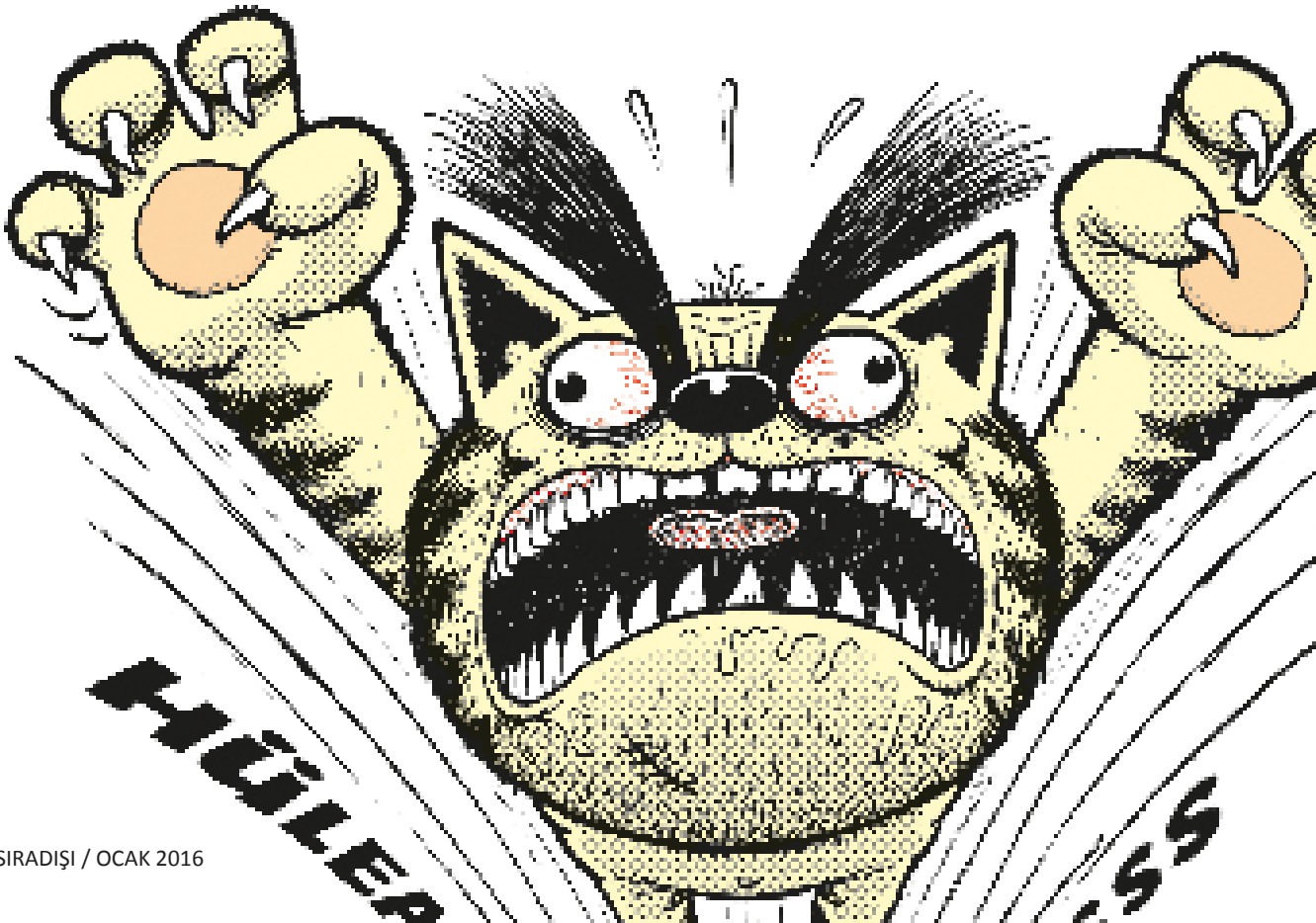
KARAKTERLER

* Baytekin(Flash Gordon), Bayçetin ve Avcı Baytekin (Jungle Jim), Amcabey, Hoş Memo, Köroğlu, Yüzbaşı Volkan, Kaptan Venüs, Yıldırım Kemal, Mayk Hammer, Abdülcanbaz, Cengizhan, Avni, Tarkan, Karaoğlan, Kara Murat günümüz içinse Fırat, Bahattin, Kötü Kedi Şerafettin, Otisabi örnek gösterilebilir.

* Yerli çizgi romanlarımızın en popülerleri ve ilki 1963'te basılan Karaoğlan'dır.

* 1971 yılındaysa en kaliteli Türk çizgi romanlarından olan Turhan Selçuk'un yarattığı Abdülcanbaz yayımlanmaya başlanır.

* Uyarlamalar yapılırken Türk kültür öğeleri romanların içine serpiştirilir ve karakterlerin adları değiştirilir. Örneğin bu romanda Flash Gordon - Baytekin, Dale Bayan - Yıldız, Zarkov Doktor - Çetinel olur.

GÜNÜMÜZDE NE DEĞİŞTİ?

* 1960'lı yıllarda ve genel olarak Türk çizgi romancılığında en çok ilgi gören tür tarihi romanlardı. Bu nedenle Kaan, Karacaoğlan ve Tarkan hep tarihi kahramanlardı. Bu tarzdaki çizgi romanlar hep aynı tip karakterlerden ve belirli bir olay örgüsünden oluşurlardı.

* Günümüz çizgi romanıysa karakter ve senaryo konusunda kendini geliştirmiştir. Penguen, Uykusuz gibi dergilerde yayımlanan çizgi romanlarda veya bağımsız basılan ürünlerde karakterler genelde günümüzde veya yakın çevrede yaşarlar.

ÇİZGİ ROMAN OKUYUCULARI

* 1897-1937 yılları arasında ilk çizgi diziler gazetelerde yayımlanmaya başladığında küçük yaşlara, yani çocuklara hitap ediyorlardı. Fakat zaman içinde DC ve Marvel gibi firmalar süper kahraman çizgi romanlarını yayımlamaya başladılar ve böylece hitap edilen yaş grubu da genişledi.

* Günümüzdeki çizgi roman okurlarıysa genel olarak 17-30 yaş aralığına düşüyor. 2014 şubatında ABD'de yapılan bir ankete göre çizgi roman okuyucularının %46.7'sini kadınlar oluşturuyor. Ayrıca çizgi romanların 30-45 yaş aralığında da geniş bir okur kitlesi var.

Şafağa Kadar

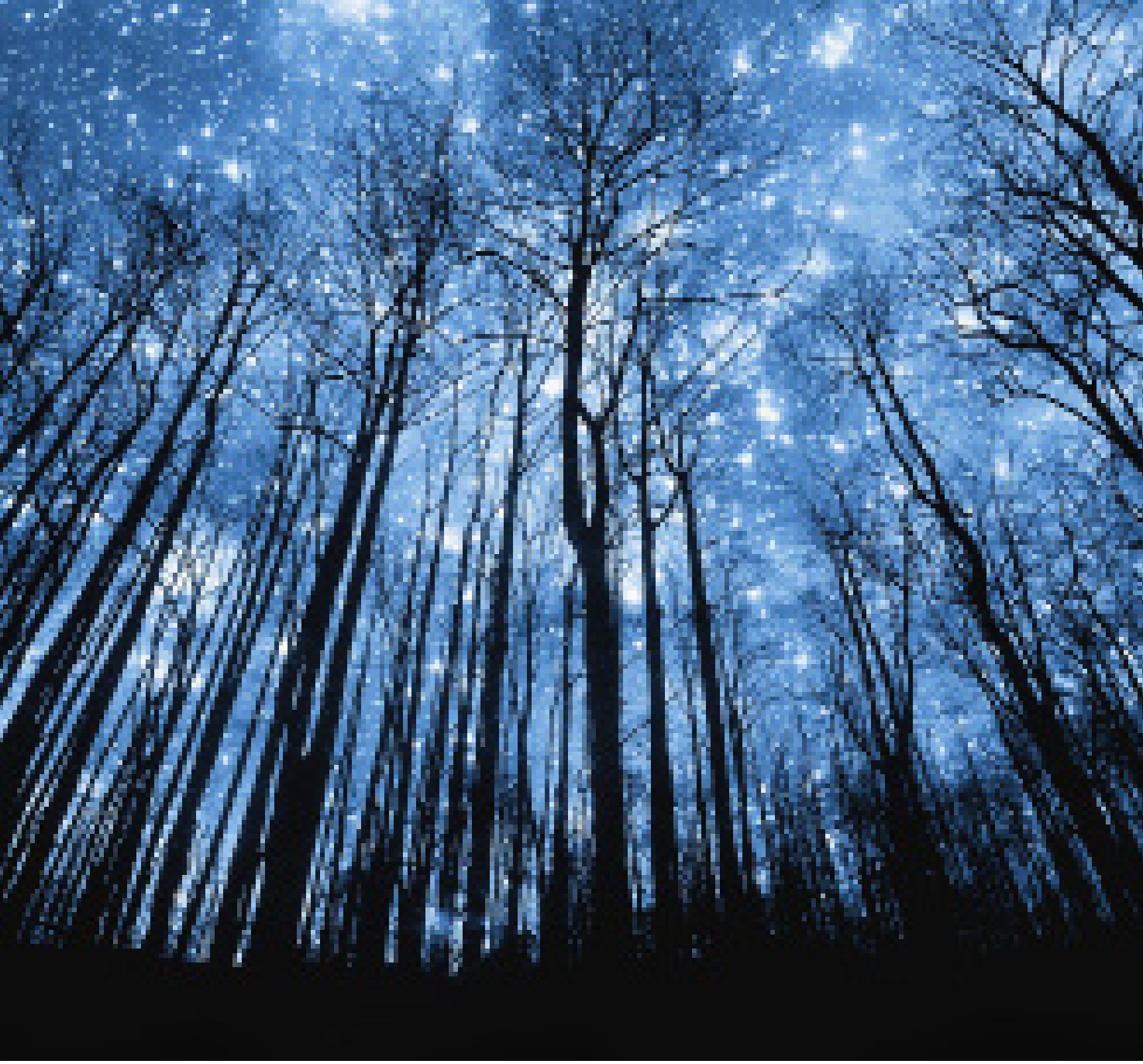
Güçlü ol şafağa kadar
Gölgelerin seni arlamasına izin verme
Korkularınla yüzleş artık
Çünkü içinde olduğun ne bir kâbus ne de bir rüya.

Kendi benliğinden kaçmaktan vazgeç
Gerçekleri olduğu gibi kabullen artık
Korkunun ecele faydası yok anla
Ya bu hikâyenin sonu sen olacaksın
Ya da o senin sonun.

Kendini asla küçümseme
İçine kapanmayı kes artık
Gerçek benliğini insanlardan gizleme
İçindeki canavarın dışa çıkmasına izin ver
Ve hayallerinin peşinden koşmaya devam et
Ta ki her şey anlamsızlaşana kadar.

Güçlü ol şafağa kadar
Gölgelerin peşinden gitme sırası sende
Bu hikâyeyi onlar bitirecek
Nasıl biteceği ise senin elinde.

Umut Türkel 9A

YILDIZ TOZU

*Bir yıldız kayar,
Sonsuz gökyüzünü aydınlatarak,
Serper yıldız tozlarını,
Yatağına.*

*Dinle!
Daha yolun başında olan birinin,
Deli gibi atıyor kalbi,
Senin için.*

Ayşegül AĞIR Hz.

YALNIZLIĞIN KIYISINDA

*Yorgun bir bedenin,
Umutsuz bir ruhun,
Çürüyen bir kalbin,
Haykırışı...
Duyabiliyor musunuz?*

*Yalnızlığın kıyısında,
Dikiliyor ruhsuz bedenler,
Sessiz kalpler.
Hepsi cehennem azabı çekiyor,
Hiçbiri bunu hak etmiyor.*

*Hepsi yalnız,
Hepsinin gözü yaşlı,
Hepsi sessiz,
Hepsinin söylemek istedikleri var,
Hepsinin söyleyemedikleri var.*

*Yalnızlığın kıyısında,
Dikiliyor ruhsuz bedenler,
Sessiz kalpler.
Hepsi cehennem azabı çekiyor,
Hiçbiri bunu hak etmiyor.*

Ayşegül AĞIR HZ.

“Artık ayrılmak zamanı geldi, yolumuza gidelim: Ben ölmeye, siz yaşamaya...”

Sokrates’in Savunması/Platon

BEN ÖLMEME SİZ YAŞAMAYA

Mehmet Dede, iki torunu ve kızı ile birlikte bir kıyı kasabasında yaşamaktadır. Torunlarından biri sekiz diğeri ise on yaşındadır. Mehmet Dede torunlarına durmadan birçok konuda öğüt vermektedir. Bir gün yine torunlarını almış konuşurken birden bayılır. Gözlerini hastanede açtığında çok yorgun ve hiçbir şey hatırlamıyor durumdadır. Hastanede yanında sadece kızı vardır, torunlar evde kalmıştır. Mehmet Dede, neler olduğunu çözmeye çalışırken beynindeki tümörden dolayı bayıldığını ve her an ölümle burun buruna gelebileceğini söyler. Bunu duyan kızı gözyaşlarını tutamaz ve kendini odadan dışarı atar. Bu anda Mehmet Dede’nin aklında sadece bu durumu torunlarına nasıl açıklayacağı vardır. Mutlaka hastalığını açıklamalı, bu durumu torunlarından saklamamalıdır.

Olaydan bir hafta sonra Mehmet Dede, doktorun her türlü ısrarına rağmen hastanede kalmak istemeyip taburcu olmuştur. Yolculuk çok zor geçmiş ve eve gelir gelmez yorgunluktan kendini yatağa zor atmıştır. Bu durumda torunları ne kadar isteseler de dedelerinin yanına alınmamışlardır. Mehmet Dede yatarken bir yandan da torunlarına nasıl bir açıklama yapacağını düşünmektedir. Aniden aklına ne yapacağı gelmiş, bunu düşünürken bir anda huzurlu bir uykuya dalmıştır. Aradan birkaç gün geçmiş ve dede kendini biraz toparlamış ve planını uygulama gücüne kavuşmuştur. Sabah kahvaltıdan sonra Mehmet Dede torunlarına ilk önce alışverişe ve arkasından da parka gitmek istediğini söyler.

Güzel bir günün ardından eve dönerler, dede biraz yorulmuştur fakat mutludur. İki torununu da karşısına alıp konuşmaya başlar. Bu sefer öğütler yerine kendi hayat hikâyesini anlatmaya başlar. Konuşmasının sonunda zorlada olsa, “Artık ayrılmak zamanı geldi, yolumuza gidelim: Ben ölmeye, siz yaşamaya torunlarım.” sözünü söyler. Torunlar bunu duyar duymaz dedelerinin hastalığının oldukça ciddi olduğunu farkına varıp odalarına çekilip ağlamaya başlar.

Bir ay sonra dede gittikçe kötüleşir ve ölür. İki torunu dedelerinin mezarını sık sık ziyaret edip, mezarlığa her gidişlerinde dedelerinin öğütlerini ve son sözünü bir kâğıda yazıp mezarın üstüne koyar. Birbirlerine ölünceye kadar her ay dedelerinin mezarını ziyaret edeceklerine ve öğütlerini unutmayacaklarına dair söz verirler.

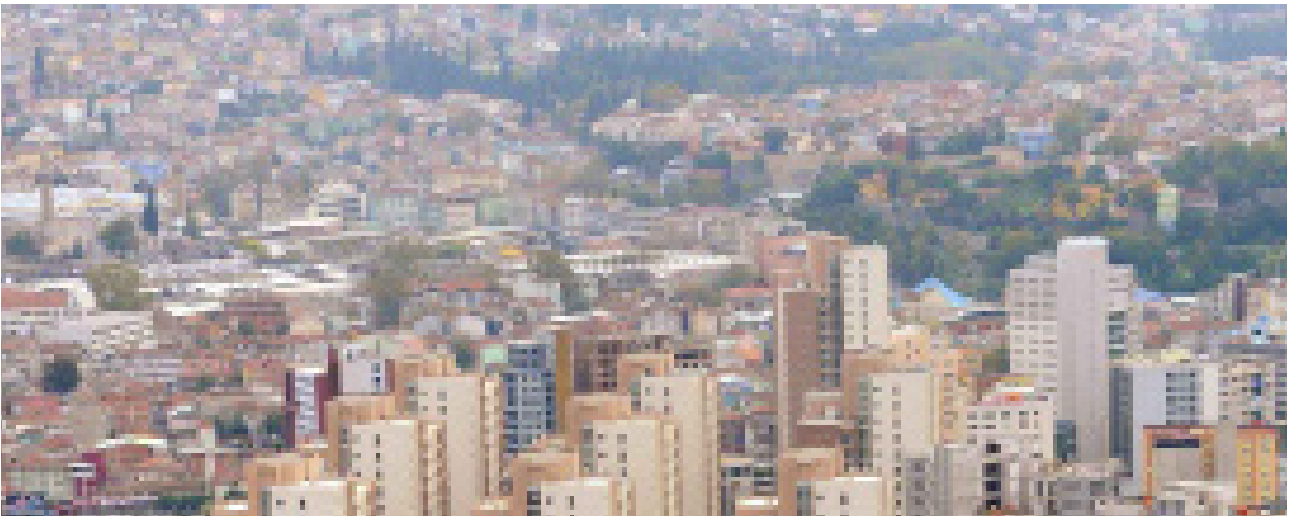
GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE İSTANBUL

Ben de İstanbul doğumluyum. Belki Mina Urgan ve o dönemin İstanbul doğumlu elit sanatçıları, edebiyatçılarının yaşadığı İstanbul'u gözlerimle görmüş, havasını koklamış değilim. Ama açık yüreklilikle söyleyebilirim ki İstanbul çirkinleşerek büyümeye devam ediyor.

Cumhuriyet Dönemindeki İstanbul'dan manzaraları... Bir bakın lütfen, İstanbul'u İstanbul yapan tarihi değerler nasıl da ön plana çıkıyor. Kız Kulesi'nin, Ayasofya Camii'sinin ihtişamına bakar mısınız?

Bir de bu resme bakın lütfen!

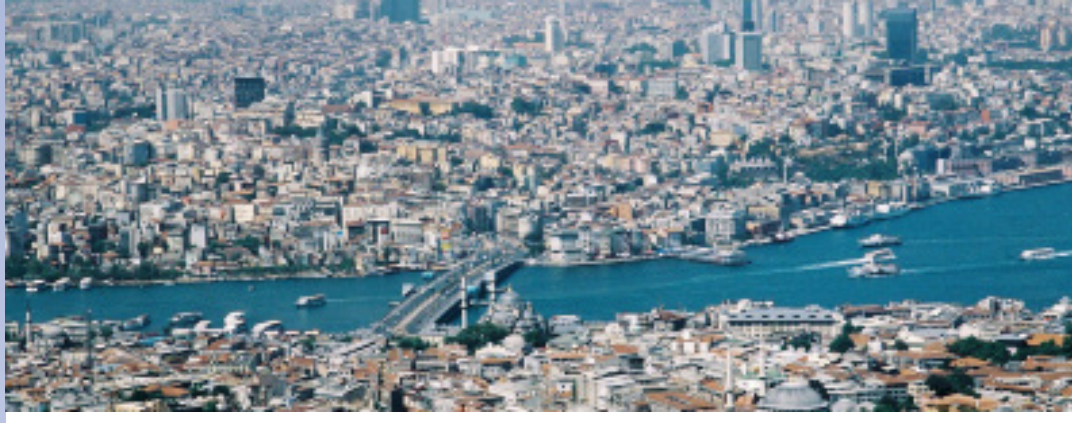
Plansız ve son derece kötü yapılaşmanın neticeleri açıkça görünmektedir. Binalar farklı cins ve ebatlarda, rengârenk; sokakları dahi görünmeyen çirkin bir büyüme maalesef yaşanmaya devam ediyor. Boğaz manzarasından önce yüksek yapılar ön plana çıkmış ve ilk bakışta denizi, deniz üzerinde süzülen martıları, tarihi yapıları göremiyorsunuz bile. Bu şekilde büyümenin sonuçlarını tahmin etmek çok da zor olmasa gerek. Plansız şehirleşmenin en çarpıcı sonucu trafiktir. Beraberinde çevre kirliliği, hava kirliliği, sağlık sorunları içinde yaşamaya mahkum edilmiş insan kitlesi...

Ne yazık ki bu kötü büyüme hala devam ediyor. Böyle devam etmesi ve acil bir önlem alınmaması durumunda, bu resimlere de sempati ile bakar hala gelebiliriz. Özetle bize düşen görev; yaşadığımız çevreye, kötü büyümenin enkazı altında kalan tarihi miraslarımıza sahip çıkmak, çevremizdeki insanları bilinçlendirmektir.

Alpin Ege BÜYÜKLÜ 11 A

ÇİRKİN İSTANBUL

İstanbul büyüdü büyümesine ama ne büyüme! Dur durak bilmeyen, sürekli artan, kontrolsüz bir büyüme bu. Bu büyüme sırasında sadece nüfus artmadı; güven ortamı yok oldu, şehrin eski güzelliği yok oldu. Aslında bu, büyümekten çok çirkinleşmekti.

1950'li yıllarda kırsal kesimden kentlere göçün başlaması bu çirkinleşmenin başlangıcıydı adeta. İstanbul artık yaşlanmaya başladı. Üstelik yaşlılığa hazır değildi bu da onu daha kötü etkiledi. Önce o güzelim yeşil alanlarını kaybetti sanki yavaş yavaş saçları kırışmaya ve dökülmeye başlıyordu.

İnsanların tüm şehre yayılmasıyla birlikte artan trafik hayatı yavaşlatıyor ve hepimiz için işleri daha da zorlaştırıyordu. Yavaş hareket eden, refleksleri yavaşlamış olan, üstelik her yerde çirkin binaların olduğu yeşillik bakımından kel bir şehir... En büyük sorun ise, bir yaşlıdan farklı olarak, şehirde güven ortamı da yok oldu. Şimdilerin en tehlikeli yerlerinden Beyoğlu bile geceleri tek başına yürünebilecek kadar güvenliydi eskiden.

Aslında şehir birçok açıdan güzelliğini kaybetti, çirkinleşti ve yaşlandı. Sürekli büyüyen bu şehir doğasını kaybetti, samimiyetini kaybetti, güven ortamını kaybetti bir yaşlının aksine. Bu yüzden sadece yaşlanmakla kalmayıp çirkinleşti İstanbul.

Caner BOZTEPE 11 B

KÜRK MANTOLU MADONNA / Dilay Janset HAKKO 9 A

Yazar: Sabahattin Ali

Yayın Evi: Yapı Kredi Yayınları

Tür: Roman

Sayfa Sayısı: 160

Basım: İstanbul 2015

KARAKTERLER

Raif Efendi: Kitabın ana karakteridir. Bir makine gibi işine giden, işlerini gören, kitaplar okuyan ve akşamları alışveriş yapıp evine dönen yaşlı ve sessiz bir adamdır. Birbirine tıpatıp benzeyen bir sürü günleri olmuştur. Duygularını hiç dışa vurmayan, hep aynı yüz ifadesini takınan, çok kalabalık bir ailede yaşayan ve kimsenin tamamen tanımadığı bir karakterdir. Çok güzel resim çizebilmektedir. Bu sessizliğinin ardında bir kadına duyduğu sevdâ gizlidir.

Rasim: Bir bankadaki küçük memuriyetinden çıkarıldıktan sonra Ankara'da uzun bir müddet iş arayan aynı zamanda kitabı anlatan karakterdir. Mektep arkadaşlarından biri olan Hamdi'yle karşılaşır ve onun sayesinde tekrar işe başlar. Raif Efendi'nin iş arkadaşıdır.

Hamdi: Küçük fakat şirin bir evde oturan, evlenmiş ve Rasim'e iş veren karakterdir.

Maria Puder: Kitaptaki Kürk Mantolu Madonna'dır. Yüzünde çoğunlukla vahşi, garip ve biraz mağrur bir ifade vardır.

ÖZET

Rasim işten atılmıştır. Bir gün yolda yürürken arkadaşı Hamdi'yi görür. Konuşurlar ve Hamdi ona iş vereceğini söyler. Ertesi günlerde Rasim tekrar çalışmaya başlamıştır. İş yerinde onunla beraber olan adam yani Raif Efendi, Rasim'e çok değişik gelmiştir çünkü Raif duygularını hiç yansıtmayan ve her gün aynı şeyleri yapan bir kişidir. Bir gün Raif işe gelmez, Rasim çok merak eder ve onun evine gider. Raif Efendi onunla konuşur ve ona bir günlük verir. Bunu sadece onun okumasını ister çünkü hastalandığından beri sadece o ziyarete gelmiştir. Rasim günlüğü okumaya başlar:

Babası Raif'i Almanya'ya gönderir çünkü ülkede işgaller vardır. Raif bir pansiyonda Hollandalı Frau van Tiedmann, Portakizli Herr Camera ve ihtiyar Herr Döppke ile kalmaktadır. Onlar Raif'in ahbabları olmuşlardır. Bir senedir burada olan Raif Efendi, bir gün bir resim galerisinde gördüğü Kürk Mantolu Madonna tablosundan etkilenir. Günlerce sadece bu tabloyu seyretmek için galeriye gider. Sonunda tablonun sahibi Maria Puder'le tanışır ve ona âşık olur. Bir yılbaşı günü Maria'yla birlikte olur. Ancak, bu birliktelikten sonra Maria'nın isteği üzerine birkaç gün görüşmezler. Birkaç gün sonra Maria hastalanır ve hastaneye kaldırılır. Raif hemen Maria'nın yanına gider. Sonraki günler hep onunla ilgilenir. Maria'nın tekrar güvenini kazanmaya başladığı anda bir telgraf gelir. Telgrafta babasının öldüğü ve derhal memlekete gelmesi gerektiği yazılıdır. İşlerini düzelttikten sonra Maria'yı da memleketine getireceği sözünü veren Raif Efendi, Almanya'dan ayrılır. Maria ile hep mektuplaşırlar fakat bir gün mektuplar kesilir. Raif Efendi evlenir ve çocukları olur.

Raif Efendi on sene sonra Maria'nın akrabası ile karşılaşır. Ona Maria'ya ne olduğunu sorar. O ise Maria'nın on sene önce hastalanarak öldüğünü fakat bir çocuk dünyaya getirdiğini söyler ve çocuğunun babasının Türk olduğunu söyler. Raif Efendi o zaman o çocuğun kendisinden olduğunu anlar. Rasim günlüğü geri vermek için Raif Efendi'nin yanına gelir. Ne yazık ki Raif Efendi'de ölmüştür.

Biri, geldiğinde bile eksik.
Öyle eksildik ki yaşarken, bize dokunan herkesi eksiltiyoruz.
Yalnızlığımızla çoğalıp kalabalığımızla eksiliyoruz ve
öylesine kalabalık ki yalnızlığımız.

DUYGU VE DÜŞÜNCELERİM

Bu kitaba isminden dolayı ön yargıyla başlamıştım, ilk önce basit bir aşk romanı sandım, birkaç sayfa sonra ise feci yanıldığımı anladım. Duygu ve insan tasvirinin mükemmel işlendiği, bir solukta okunacak, ince fakat detaylı bir kitaptır. Kitabın en güzel yanı sizi yormadan okunması ve elinizden bırakamayacağınız kadar sürükleyici olması. Ayrıca kitaptaki en beğendiğim cümle: "Hayat ancak bir kere oynanan bir kumardır, ben onu kaybettim." cümlesidir.

ŞİİRLER

Öğretmenim I

Bana dünyanın en güzel sofrasını hazırladın
Defterimle, kalemimle ve silgimle.
Ee...Daha ne olsun,
Bir öğrencinin gözünde.

Ellerin uzandı ilk önce elime,
Yüzünde ise sıcak bir gülümseme,
Gözlerin parılıyordu, dünyanın en güzel gözleri...
İlk hayat çizgimi attım seninle defterime.

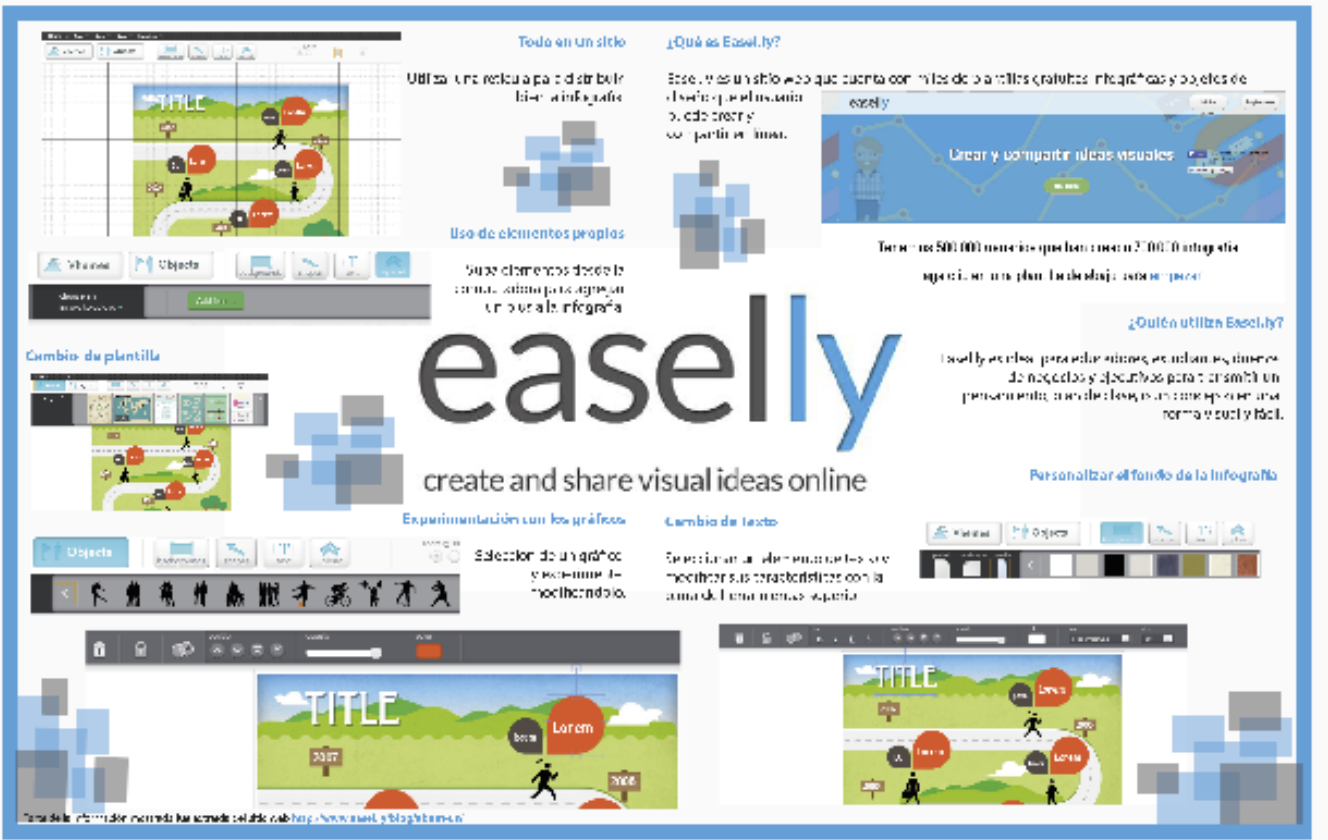
Kalemimin ucunda senin ismin dolaşır.
Ellerim ellerinde sıcaklığını paylaşır.
Zamanla sesim, senin sesin olur.
Kalbimdeyse yüreğin koskoca ana yüreğidir.

Onu Uğurladım

Saat sabahın dördü...
Hala sokak lambaları aydınlatmakta,
Dün gecedan kalan soğuk, kanlı ve sisli havayı.
İsyan gecesi idi yaşanan,
Bizim canlarımızı yitirilen....
Bizim ağabeyimiz, bizim babamız,
Bizim anamız ve bizim bacımız.
Bense kırık dökük sokak kalıntılarının arasından,
Çocukluğumu hatırlayarak, elimdeki parayı sımsıkı kavrayarak,
Işığın yanan ve Berkin kokan bir dükkana girdim.
Ve kokuyu içime çektim patlayana kadar, doyana kadar.
Sabahın o saatinde bile olsa,
Sıcak bir gülümseme.
Parayı uzattım ve "Bana bi' Berkin verir misin?" dedim.
Soğuktan katılaştan ellerimle O'nu aldım,
Ellerim dağıldı, yüreğim ısındı.
Yüzüme O'nun tebessümünü koyamasam da...
O'nu uğurladım.

Bir İnfografik Oluşturma Aracı Olan Easel.ly Nasıl Kullanılır?

İnfografik, bilgiyi görsel olarak sergileyen grafikler olarak adlandırılmaktadır. İnfografikler birçok alanda olduğu gibi eğitim ve öğretimde de yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu infografiklerden Easel.ly nasıl kullanılır? Birlikte inceleyelim.

Easelly Nasıl Kullanılır?

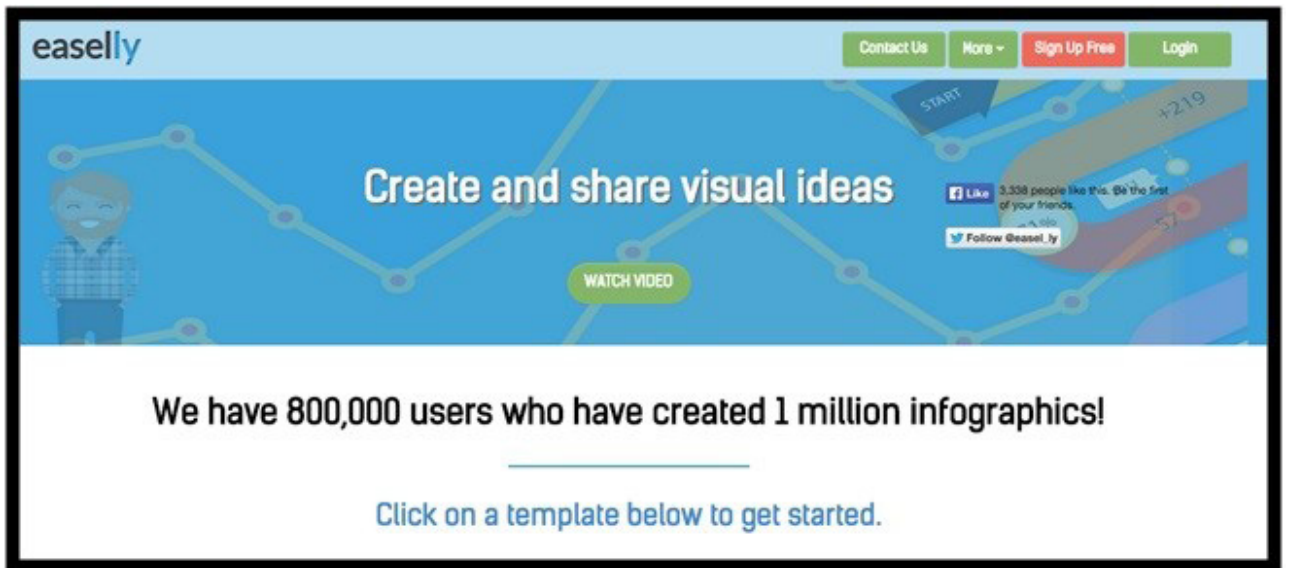
Nasıl kullanılacağına değinmeden önce infografik kullanımının yararlarını kısaca şöyle sıralayabiliriz:

- Daha çok ilgi çeker
- Daha etkilidir
- Akılda kalıcıdır
- Kolay anlaşılır

Web tabanlı çalışan birçok infografik aracı bulunmaktadır. Bunlardan biri de Easel.ly'dir. Eğitim ve öğretimde de kullanılabilecek olan Easel.ly herhangi bir program gerektirmeden çalışan bir web uygulamasıdır. Özel infografikler yapılabilmesini sağlayan, kullanımı kolay, çevrimiçi bir editör olan Easel.ly, verileri görselleştirmeyi sağlayacak biçimde tamamen kişiye özel olarak düzenlenebilmektedir. Yüklenen bir grafik ile veya kendi kütüphanesinde bulunan grafikler ile hiçbir kısıtlama olmadan çalışmalar yapılabilen Easel.ly, beta sürümü sayesinde tamamen ücretsiz olarak kullanılabilmektedir.

Kullanım:

- Easel.ly'da infografik oluşturabilmek için sisteme kayıt olunması ve giriş yapılması gerekmektedir.
- Uygulamaya kayıt olmak için <http://www.easel.ly> linkini tarayıcınıza girerek ilgili sayfayı açınız.
- Açılan pencerede sağ üst köşedeki 'sing up free' düğmesine tıklayınız.

- Açılan pencerede ilgili kısımları doldurarak 'sing up' düğmesine tıklayarak kayıt olunuz.
- Kayıt olmak için Facebook ve Google Plus hesaplarınızı da kullanabilirsiniz.

Signup with easel.ly

Email Address

Password

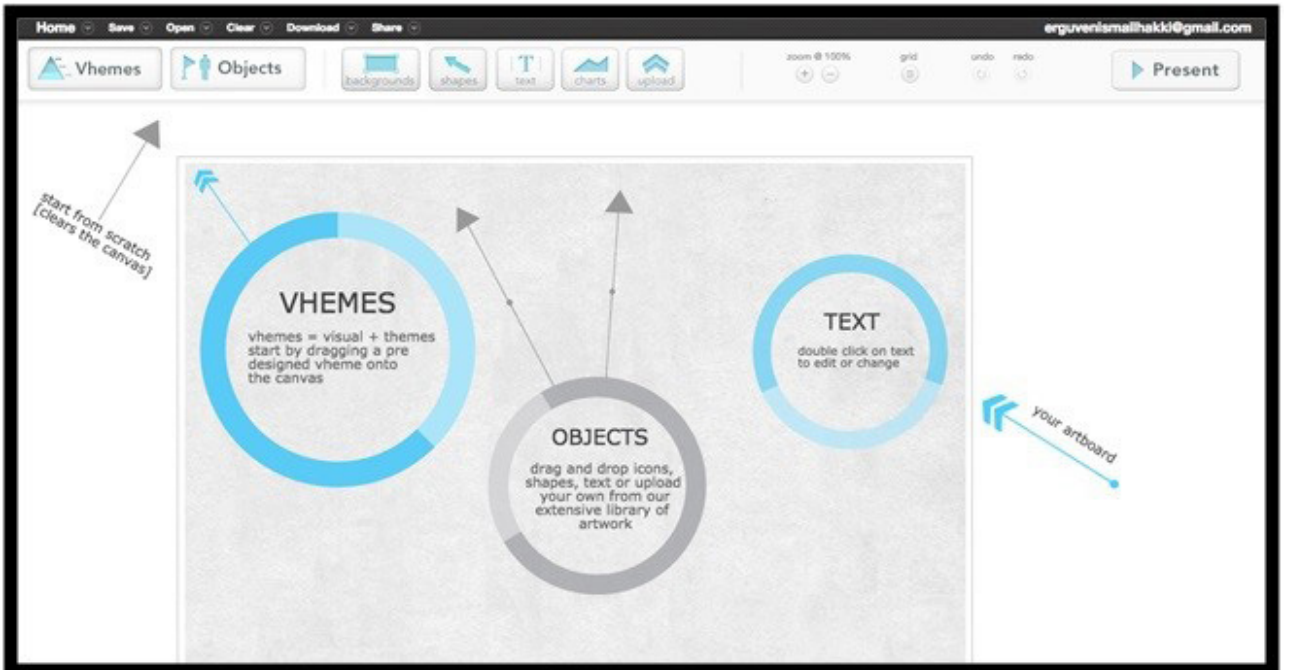
Confirm password

Sign Up

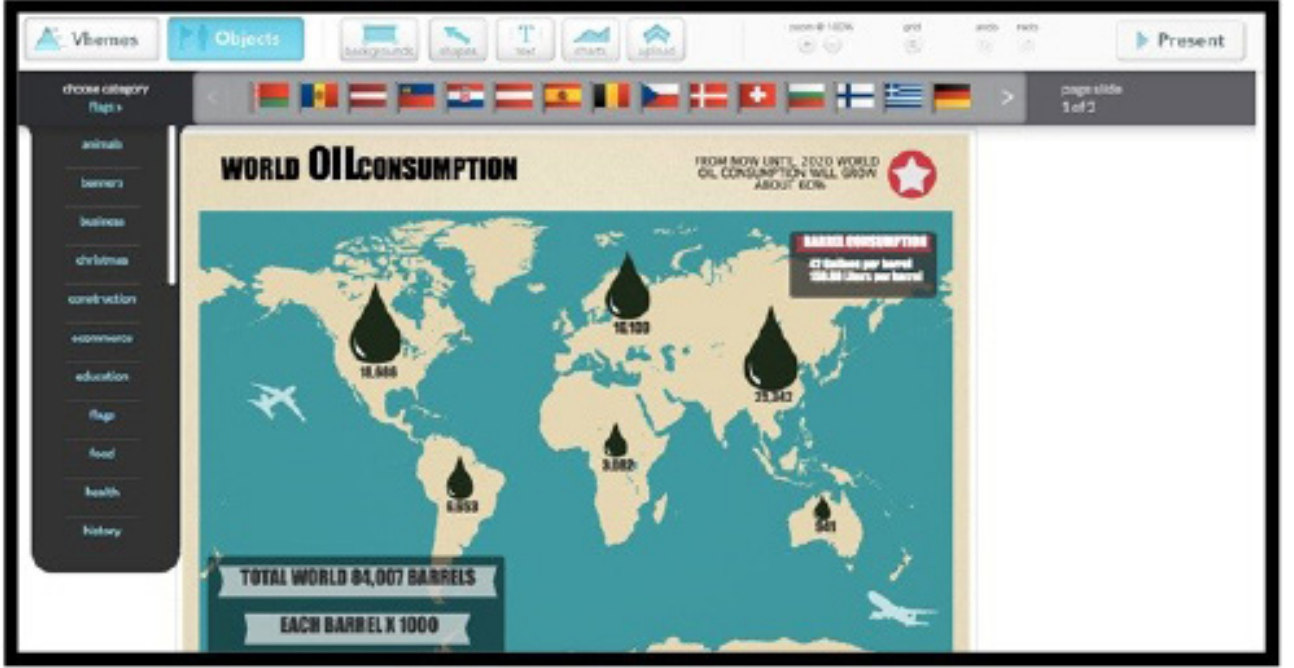
Facebook

Google+

- Sonrasında sisteme giriş yapmak için 'Login' düğmesini kullanınız.
- Yeni bir infografik oluşturmak için ana sayfanın solunda bulunan 'start fresh' temasına tıklayınız.
- Açılan pencerede sol üst tarafta 'Vthemes' ile oluşturacağınız infografik için ücretsiz sunulan 15 temadan birini de seçebilirsiniz.

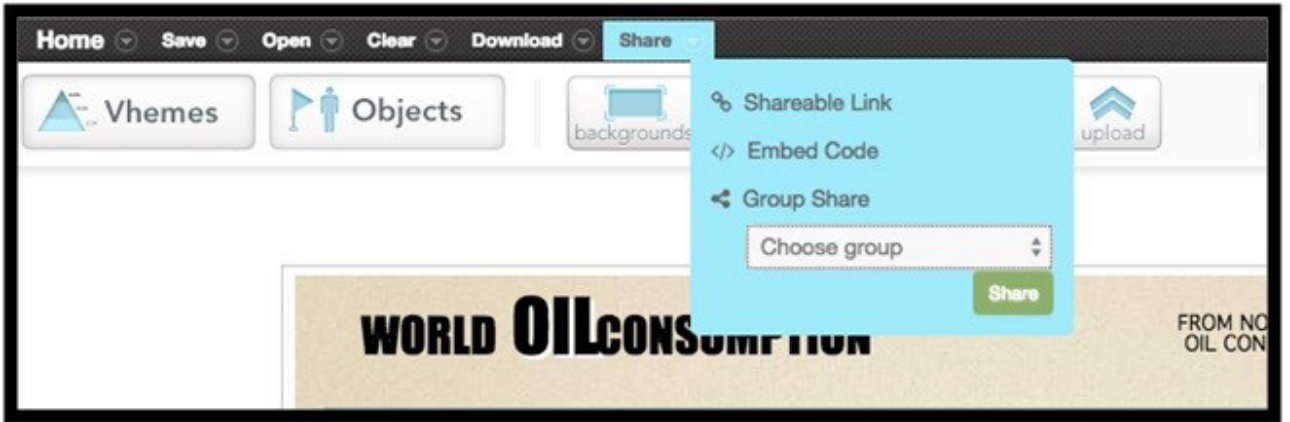
- Sonrasında seçtiğiniz temayı ekranın ortasına sürükleyiniz.
- Temayı seçtikten sonra 'Objects' kısmında yerleştirmek istediğiniz objeyi seçiniz.
- Seçtiğiniz objeyi seçtiğiniz temanın üzerinde istediğiniz yere yerleştirebilirsiniz.
- Oluşturduğunuz temada bulunan objelere çift tıklayarak objeyi silebilir, rengini değiştirebilir, büyütüp küçültebilir, saydamlığını ayarlayabilirsiniz.

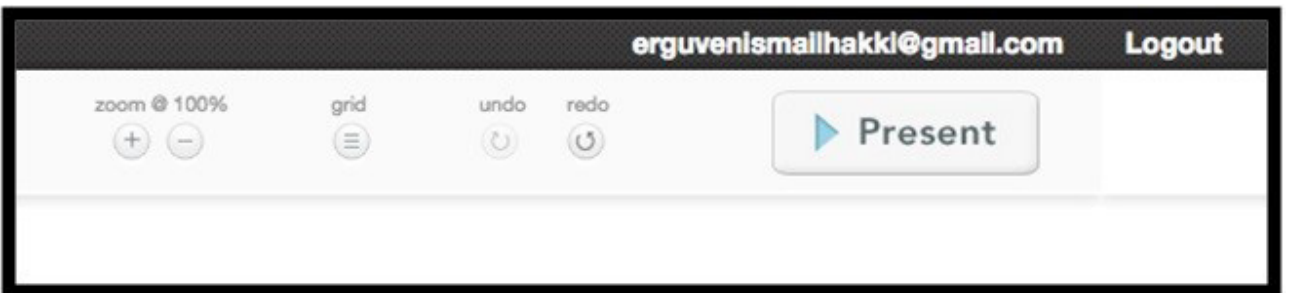
- Oluşturduğunuz temaya yazı eklemek için yukarıda bulunan 'text' düğmesine tıklayınız.
- Eklemek istediğiniz yazı türüne göre seçtiğiniz 'title', 'header', 'body' seçeneklerinden birini temaya sürükleyin.
- Temanın arka planını değiştirmek için 'backgrounds' düğmesini kullanınız.
- Bu düğme ile arka planın rengini ayarlayınız.
- 'charts' düğmesi ile beş grafikten birini sürükleyip bırakarak kullanabilirsiniz.
- Yukarı tarafta bulunan 'upload' ile eklemek istediğiniz fotoğrafı bu kısımda yükleyebilir, istediğiniz fotoğraf üzerinde çalışabilirsiniz.
- Kaydettiğiniz çalışmaları 'Open' düğmesini kullanarak açabilirsiniz.
- Çalışmayı silmek için 'Clear' düğmesinden silebilirsiniz.

- Çalışmalarınızı bilgisayarınıza indirmek için 'Download' düğmesine tıklayınız.
- Açılan seçeneklerden jpeg veya pdf uzantısından birini seçerek çalışmanızı bilgisayarınıza indiriniz.
- Çalışmalarınızı paylaşmak için 'Share' düğmesini kullanınız.

- Çalışmalarınızı çevrimiçi sunum olarak göstermek için 'Present' düğmesini kullanınız.

İsmail Hakkı ERGÜVEN - Tarih Öğretmeni

ZERO ART MOVEMENT

During the 2nd World War, many people were injured and many more killed. As a result they lost all their hope. In 1957, a new art movement was founded by Heinz Mack and Otto Piene. This art movement started as a reply to the negative aspects of World War II.

It is the biggest international art network of the 20th century. The artists started that movement to make people believe in peace again. They named the movement “ZERO” because they wanted to start art from the very beginning. The main themes of the works are as follows; Time, Space, Structure, Light, Fire, Colour, Shadow and Vibration.

On November 27th we, as Irmak Prep students, visited the exhibition named “ZERO-COUNT-DOWN TO THE FUTURE” held in Sabancı Museum.

As we prepared projects about the artists and the movement before the trip, we had a chance to be able to analyze each piece of work of art deeply with the guidance of our teachers. When we entered the museum, we saw many pieces of art work which were amazing. The materials such as nails, feathers and balloons were used by the artists to symbolize “the movement, freedom and peace.”

All in all, this exhibition was great. I found it interesting but difficult to fully understand the meaning behind the art. However, I could easily feel the people’s pain during those war years.

Elif TELLAL Prep.

THE CAT

It was a rainy night. The wind was blowing fiercely. There was a full moon. No one was around except for a cat.

While I was walking home, the cat was sitting on a bench looking at the other side of the road. All of a sudden, the cat started to stare at me. I was terrified, so I began to walk in a very fast pace. I was so sure that the cat had no chance to follow me. Unfortunately, the same cat, I saw thirty minutes ago, was in front of me. I recognized it easily, since it was impossible to forget those eyes. Those big yellow eyes!!!!

The cat was trying to block my way. I decided to walk quietly next to it , tried not to attract any attention. The cat was still following and staring at me. When I was finally in front of the door trying to get in, I felt a pain in my neck.

When I opened my eyes, I was lying on the floor in a basement, feeling pain all over my body. As I was looking around whether someone was there or not, I saw a shadow. First, I thought it was a man but when it began to speak, I understood that it was a woman. A beautiful tall woman was standing in front of me.....When I saw her eyes,

I almost fainted. It was the cat!!! I could recognize those eyes from anywhere!!! I thought I was dreaming, but when she started to talk again, my thoughts disappeared.

“I think you know me.” the cat woman said.

“No. Who are you? and what do you want from me? I asked.

“Calm down, I won’t hurt you. Just want to thank to you for your help. Don’t you remember? You saved an old lady’s life two days ago. If you hadn’t been there, she would have died ” she replied .

“That old lady was my owner. I love her so much. If something bad had happened to her, I would have been truly sorry.” the cat woman added.

Of course, I remembered that day. That old lady was waiting at the bus stop when suddenly a motorcyclist lost his control and headed to the bus stop. I grabbed the old lady so she wasn’t hurt.

“ Since I am a cat, I can’t talk outside. People shouldn’t see me. Sorry, if I hurt you and scared you. I didn’t mean it.” the cat woman continued.

I was really confused about what she said, but I believed in her. She offered me a glass of water. As soon as I drank it, I felt into a sleep. When I woke up ,I was at home in my bed. I thought it was a dream. When I stood up, I saw a note by my bedside telling that it wasn’t a dream but the truth.

Of course, when I tell people about that night they don’t believe. But at least I know it’s true.

Meral Aika EREN Hz.

NOTHING IS ALRIGHT

I am sitting on my bed,
At midnight.
It's cold,
Cold and dark.
And I'm so alone.

I'm broken,
Nothing is alright.
And I'm not fine anymore,

Walking home alone,
Tears are falling down.
Is there anyone who sees me?
Is there anyone who cares for me?

I'm broken,
Nothing is alright
And I'm not fine anymore.

Standing,
Alone.
And still I feel nothing,
And still I don't feel like I'm alive.

Ayşegül AĞIR Hz.

ANIMAL FARM

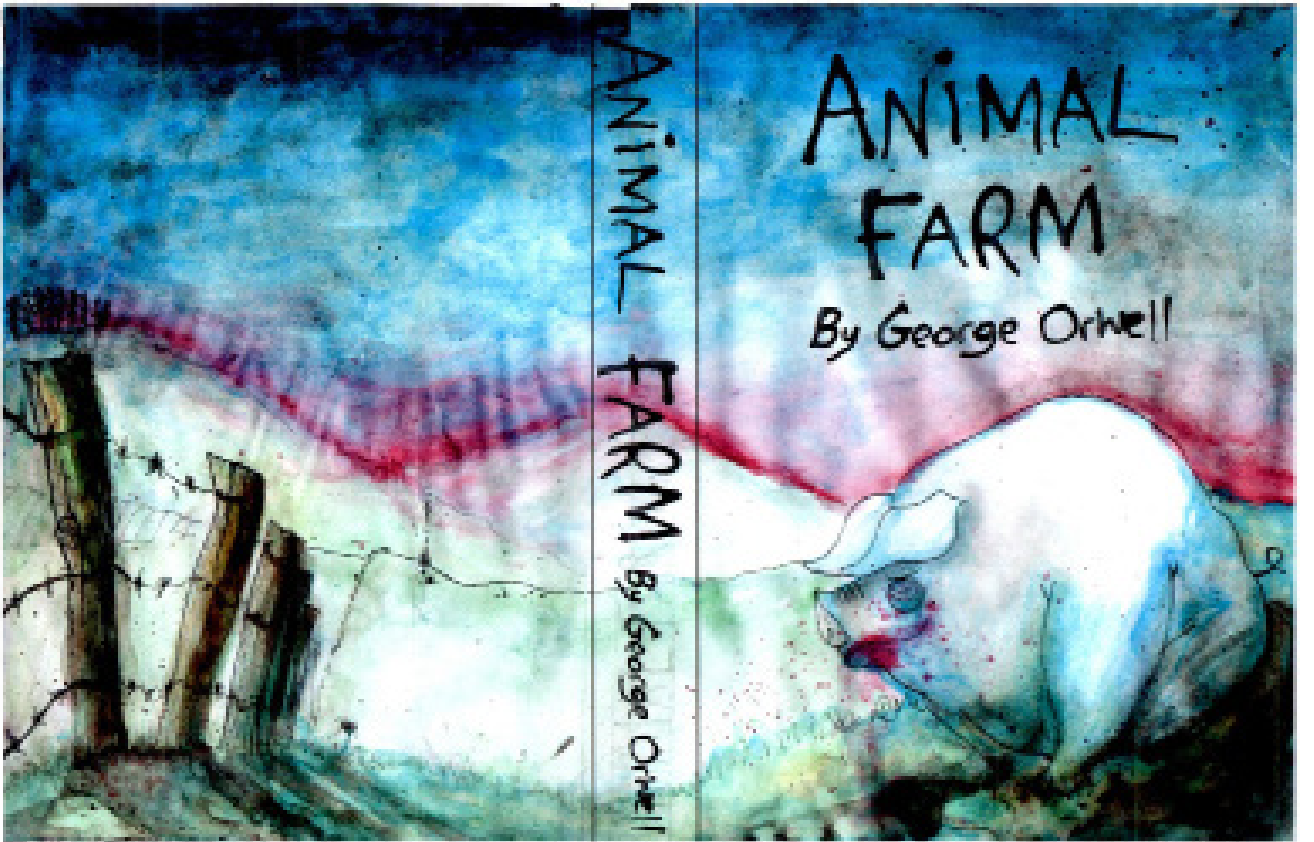
This year, in our English literature classes we read “Animal Farm” by George Orwell. Before we even started to analyze the book, I assumed it would be great, because I have read other books by the author, and thoroughly enjoyed them. Although once we started reading the book, I started doubting whether or not I would feel the same way due to the complex way the book is written. The book contains many literary devices, ie. ironies and allusions, which can make the book hard to understand. Reading the book chapter by chapter, and analyzing the content allowed me to comprehend the actual idea behind the book. Animal Farm at first glance may look like a book that could be comparable to a childhood animation, however the events try to explain the corruption and fall behind the Russian Revolution in 1917. At the beginning of the book, Old Major (Vladimir Lenin) puts emphasis on the importance of equality and unity. Throughout the book, we see that this was not the case, and never truly was. Personally, I believe that this book is truly a masterpiece, and will be read for decades. Unfortunately, I believe that there aren't any books written to date, that could even be compared to this novella.

Aylin ERDOĞAN 10 B

through fear. It happens in almost every country, and this book is supposed to be a mockery of Soviet Russia! In our lessons ,our teacher told us that the book is not only about Russia, it is a message to the Western World. However, I never thought it would live through the ages to make sense today.

Whenever I see the news on the television, I can somehow link it back to the book. My perspective on life has drastically changed. I can see now how these lessons will benefit us in life. It is not only teaching us to read between the lines, but also to make sense of them all. Our English lessons are teaching us more than literary devices. We are learning how to observe, how to think, and how to act. We are learning to see through everything, and I love it.

Berke ÇALBAŞ 10 B

ANIMAL FARM

Howdy, comrades !

Well, that's the most appropriate beginning for an article about Animal Farm, isn't it? Haha, well, let's start then. We all know that the novel itself, is considered to be one of George Orwell's literary masterpieces. If I were to state some reasons for this statement, this article could've taken pages; so I'll just stick to writing what comes to my mind when I think about this brilliant novel, and its storyline in particular. After the first lesson we started to read it in our English Literature class, as it was the first novel we were to examine this year, I was pretty impressed by what the heck of a surprise the novel turned out to be to me. I was, for sure, not expecting such allusive content. It was definitely thrilling how deftly all the literary devices have been used in order to make references to such past events in Russia, ideologies such as Marxism, or Communism, and more importantly the tendency of mankind to destroy equality, let alone all living creatures, but among itself. The whole novel, eventually, does nothing but to portray mankind's true nature, and believe it or not, it makes it worthy enough of to be passed through generations, and be known and read by millions. Not to sound cliché, yet even though George Orwell's body has decayed and inky nights flowers've grown from his dissolved matter, this novel and his work in general, full of artistry and intelligence will not be buried nor become a part of history which these works've been meant to tell a portion of in the first place.

Özgür Deniz KOLDAŞ 10 B

“Eğitimde fark, IRMAK”

ANAOKULU - İLKOKUL - ORTAOKUL - LİSE
Cemil Topuzlu Cad. No : 100 34728 Caddebostan / İSTANBUL
T. +90 216 411 39 23 - F. +90 216 411 39 26
bilgi@irmak.k12.tr / www.irmak.k12.tr

irmakokullari